

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Teologická fakulta
Katedra církevních dějin

Bakalářská práce

NEOKATECHUMENÁTNÍ CESTA JAKO PERSPEKTIVA NOVÉ EVANGELIZACE

Vedoucí práce: ThDr. Vlastimil Kročil, Ph.D.

Autor práce: Alena Bernardová

Studijní obor: B 7505 Pedagogika volného času, kombinovaná

Ročník: 3. ročník

2012

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění, souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

20. března 2012

Děkuji vedoucímu bakalářské práce ThDr. Vlastimilu Kročilovi, Ph.D. za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce. Poděkování patří také mému manželovi Jožkovi za pomoc, trpělivost a podporu v průběhu mého studia a všem ostatním, kteří přispěli ke zdárnému dokončení této práce.

Obsah

Úvod	2
1. Ztráta duchovní identity západní společnosti	5
1.1. Reflexe současné společnosti.....	5
1.2. Kořeny sekularizace.....	6
1.3. Druhý vatikánský koncil.....	7
2. Katechumenát	9
2.1. Katechumenát prvotní církve.....	9
2.2. Zánik a znovuzrození katechumenátu.....	10
2.3. Obnova katechumenátu v církevních dokumentech.....	11
3. Neokatechumenátní Cesta	14
3.1. Iničiátoři Neokatechumenátní Cesty.....	14
3.2. Vznik a rozšíření Neokatechumenátní Cesty.....	16
4. Uznání Neokatechumenátní Cesty ze strany církve	18
4.1. Legislativní procesy do roku 2000.....	18
4.2. Legislativní procesy po roce 2000.....	20
5. Etapy Neokatechumenátní Cesty	22
5.1. Kérygmatická etapa.....	22
5.2. Předkatechumenát.....	23
5.3. Přejít do katechumenátu.....	24
5.4. Katechumenát.....	25
5.5. Završení katechumenátu.....	28
6. Pilíře Neokatechumenátní Cesty	30
6.1. Slovo.....	30
6.2. Liturgie.....	32
6.3. Společenství.....	34
7. Plody Neokatechumenátní Cesty	38
7.1. Neokatechumenátní Cesta jako laický apoštolát.....	38
7.2. Misijní rodiny.....	39
7.3. Neokatechumenátní Cesta jako povolání.....	41
Závěr	43
Seznam použitých zdrojů.....	46
Seznam církevních dokumentů.....	48
Seznam článků v tištěných seriálových publikacích.....	49
Seznam elektronických zdrojů.....	49
Seznam biblických zkratk.....	51
Seznam příloh.....	52
Přílohy.....	53
Abstrakt.....	70
Abstract.....	71

Úvod

Společnost, která s pompézní okázalostí překročila práh nového milénia, se nachází ve stavu hledání. Stále více lidí pocítuje navzdory svým osobním a profesním úspěchům určitou míru frustrace. Materiální bytí, které nás mělo naplňovat, stalo se klamným. Věci, které nás obklopují, zůstávají prázdnými. Není to proto, že by věci byly špatné. Věci samy o sobě nejsou špatné, jsou dobré,¹ to jen dění nás mate. Obklopili jsme svoji existenci materiálními pojmy, které již ze své podstaty nemají schopnost naplňovat, ale samy musí být naplněny. Základním principem v nich obsaženým nemůže být nic jiného než smysl. Jakákoli touha zjevně nemůže být uspokojena ve striktně materiálních hranicích, ale nutně potřebuje vnitřní, duchovní rozměr. Franklova „*vůle po smyslu*“² zvolna obrací Maslowovu pyramidu hodnot.³ Podle Speamanna „*vidění světa jako kontingentního faktu již předpokládá smysl, který toto faktum přesahuje*“.⁴ Přes veškeré odcizení se, není prostě možné, aby člověk zaujal vůči celospolečenskému dění nezúčastněný postoj. Mnoho lidí, kteří v sobě pocítili vůli po smyslu, vidí víru jako možnou „*nápravu věcí lidských*“⁵, jako návrat ke smyslu. „*Věřit v Boha znamená vidět, že život má smysl.*“⁶

Studium Teologické fakulty Jihočeské univerzity upevnilo a prohloubilo mé chápání víry jako touhy po smyslu tím, že dalo mým intuitivním představám konkrétní podobu. Jako studentka oboru pedagogika volného času jsem bytostně přesvědčena, že nejen pedagogická, ale vůbec jakákoli lidská činnost nachází svůj smysl, své naplnění, pouze ve věcech, které ji přesahují. Pedagogická činnost, výchova a vzdělávání, musí nutně obsahovat určitou míru pedagogické transcendence, protože věci, které nejdou do hloubky, nemohou být zvnitřněny. Transcendentní náboženský rozměr pak posouvá výchovu a vzdělávání blíže k člověku. Ve své podstatě jde o uchopení celé

---

¹ Srov. AUGUSTINUS, A. *Vyznání*. 5. vyd. Praha: Kalich, 2006, s. 210.

² DRAPELA, V. J. *Přehled teorií osobnosti*. 3. vyd. Praha: Portál, 2008, s. 145.

³ Srov. Tamtéž, s. 139.

⁴ VOKOUN, J. *K rekonstrukci teologie po konci novověku. Postkritický přístup*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2008, s. 31.

⁵ Srov. KOMENSKÝ, J. A. *Obecná porada o nápravě věcí lidských*. Brno: SOLITION, 2007.

⁶ WITTGENSTEIN, L. J. J. *Schriften I*, 167, Frankfurt, 1960. In VOKOUN, J. *K rekonstrukci teologie po konci novověku. Postkritický přístup*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2008, s. 31.

problematiky v kontinuu víry, vědy a lásky, „lásky bohaté na inteligenci a inteligence plné lásky“.⁷

Osobně se cítím hluboce oslovena jednak dokumenty Druhého vatikánského koncilu, jednak výzvou nové evangelizace z těchto dokumentů vyplývající. Neokatechumenátní Cestu, která je tématem mé práce, považuji za jednu z cest nové evangelizace, za jednu z cest, jak vrátit věcem smysl. Jako největší přínos této duchovní cesty vnímám strategii lásky. Hledat ve světle Horského kázání lásku⁸, hledat smysl ve všem, za vším a mezi všemi, je myšlenka, která by měla soudobou společnost oslovit. V této souvislosti vykazuje Neokatechumenátní Cesta určitá znamení, která by mohla být čitelná pro moderního mladého člověka.

Primárním zdrojem inspirace pro dané téma bylo mé osobní setkání s činností společenství Neokatechumenátní Cesty ve farnosti Veselí nad Lužnicí. Zde jsem začala nacházet odpovědi na některé otázky podstatné pro vlastní vnímání světa i pro smysl společenského dění. Sekundární inspirací pak byly právě dokumenty Druhého vatikánského koncilu, se kterými jsem se seznámila během studia a ve kterých jsem našla odkazy oslovující mě po stránce osobní jako laika v církvi i po stránce profesní jako pedagogického pracovníka v sociálních službách.

Cílem mé práce je teoretické a analytické zhodnocení Neokatechumenátní Cesty jako teologicko-katechetické syntézy v horizontu nové evangelizace. Ve své práci se zcela záměrně vyhýbám jakémukoli srovnávání, protože každé srovnávání do jisté míry pramení z určitého vymezování se a vymezování se je v obecné rovině Horského kázání⁹ to poslední, o co Neokatechumenátní Cesta usiluje. Ve své podstatě si má práce neklade jiný cíl, nežli stát se pozváním na duchovní cestu.

Dílejšími cíli tvořícími rámcovou osnovu práce je kritické zhodnocení současné společnosti nacházející se ve stavu novodobého pohanství a Druhý vatikánský koncil jako odpověď církve prezentující reevangelizaci a aktualizaci katechumenátu jako reflexi současného stavu křesťanství.

---

⁷ BENEDIKT XVI. *Caritas in Veritate*, český překlad *Láska v pravdě*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009, s. 39.

⁸ Srov. LIMBECK, M. *Evangelium sv. Matouše. Malý stuttgartský komentář. Nový zákon 1*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1996, s. 81.

⁹ Srov. LIMBECK, M. *Evangelium sv. Matouše. Malý stuttgartský komentář. Nový zákon 1*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1996, s. 81.

Stěžejní část mé práce se zabývá objasněním pojmů katechumenát a neokatechumenát, popisem procesu uznání Neokatechumenátní Cesty ze strany církve a seznámením s jednotlivými fázemi duchovní cesty. Tato část je vlastním představením neokatechumenátní iniciační praxe, vycházející z uchopení paschálního tajemství a směřující skrze opětovné znovuprožívání křestního zázraku ku ztotožnění se s absolutní láskou, Ježíšem Kristem.

Další část práce reflektuje pilíře Neokatechumenátní Cesty, „Slovo“, „Liturgii“, „Společenství“ a prezentuje duchovní cestu ve své osobitosti jako organické poznání založené na hlubokém zvnitřnění osobního prožitku. Poznání, jehož projekcí do života věřícího křesťana je aplikace Horského kázání na veškeré dění a jehož viditelnými znameními je jednota společenství a láska v rozměru kříže.

Poslední část práce je věnována plodům Neokatechumenátní Cesty. Jejím cílem je poukázat na zcela konkrétní, hmatatelné výsledky působení Druhého vatikánského koncilu, které se projevují jednak zapojením se do učitelského úřadu církve ve formě laického apoštolátu, jednak jako povolání ke službě nebo zasvěcenému životu. Výsostnými znaky této duchovní cesty a jedním z nejvýznamnějších projevů nové evangelizace jsou pak diecézní semináře Redemptoris Mater.

Ve své práci se odkazují, jednak na autory, kteří se Neokatechumenátní Cestou zabývají po teoretické stránce - Ricarda Blazqueze, Jozefa Vrablece a Jozefa Kyselicu, jednak na autory, jejichž některé zásadní myšlenky korespondují s jejími představami - Henriho Bergsona, Pierra Teilharda de Chardina, Avery Roberta Dullese, Johna Henry Newmana, Joachima Wanke, jednak na vůbec nejzasvěcenější, kteří se mohli k činnosti Neokatechumenátní Cesty vyjádřit, na papeže - Pavla VI., Jana Pavla II. a Benedikta XVI. Stěžejní odkazy se zcela logicky odvolávají na Písmo.

1. Ztráta duchovní identity západní společnosti

Současná moderní společnost se nachází ve stavu hluboké krize hodnot. Moderna, která sama sebe definuje jako protiklad ke všemu, co ji předcházelo, principiálně neguje jakékoli jiné než materiální vnímání světa.¹⁰ Sama jakoukoli víru popírající, zaštiťuje se apriorním předpokladem nadřazenosti rozumu a tím i naivní vírou v to, co říká věda. Ukazuje se však, že rozum, který přijal po náboženství roli sjednocujícího pojiva společnosti, nemá schopnosti ani kompetence řešit naléhavé společenské problémy.¹¹

1.1. Reflexe současné společnosti

Věda a technika se pod vlivem důsledné aplikace moderních technologií na sebe sama ocitly mimo kontext společenského vývoje. Předbíhají současnost a jsou zacíleny do budoucnosti. Současnost, která se stala z vědecko-technického hlediska neaktuální, byla svěřena společenským vědám. Ty se chopily kormidla dějin a vedou společnost do bezpečného přístavu globalizované humanity, která se v rámci makroekonomických ukazatelů stala výhodným exportním zbožím s maximální návratností minimálně vynaložených nákladů.

Humanismus bez Boha se ocitl v krizi. Popřením Boha se humanismus nestal humanismem bez Boha, ale popřením a negací sebe sama.¹² „*Toto zesvětštění bylo již scholastikou definováno jako aplikace konečných teorií na nekonečné obsahy vedoucí k jejich ruinování.*“¹³ Moderní společnost nahradila zesvětštění pojmem sekularizace.

Ateistický sekularismus je takové chápání světa, podle kterého tento svět vznikl bez jakéhokoli příčinného působení vnějšího duchovního principu. Sekularismus je ateistickou ideologií, která zbožšťuje člověka a radikálně ho emancipuje od vědomí

---

¹⁰ Srov. VOKOUN, J. *K rekonstrukci teologie po konci novověku. Postkritický přístup*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2008, s. 13.

¹¹ Srov. VOKOUN, J. *K rekonstrukci teologie po konci novověku. Postkritický přístup*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2008, s. 12.

¹² Srov. BENEDIKT XVI. *Caritas in Veritate*, český překlad *Láska v pravdě*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009, s. 97.

¹³ Srov. VOKOUN, J. *K rekonstrukci teologie po konci novověku. Postkritický přístup*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2008, s. 31.

transcendentní odpovědnosti.¹⁴ Tato ideologie a s ní spojený konzumní způsob života zbavují člověka zodpovědnosti za následky jeho počínání. Na první místo staví hédonistické uspokojování vlastních potřeb a seberealizaci. Výsledkem sekularizace je znovuzrození pohanství, resp. vznik novodobého pohanství.

1.2. Kořeny sekularizace

Základními kořeny sekularizace jsou desakralizace a dechristianizace. Desakralizací nazýváme ztrátu smyslu pro vnímání sakrálna, ztrátu smyslu pro vnímání toho, co je svaté. Krize tradičních hodnot vede k praktickému ateismu, neboli agnosticismu, vyznačujícím se ignorováním Boha, a k marxistickému ateismu, který Boha popírá. Náboženství získává statut pavědy, založené na nevědeckých, empiricky nepoznatelných,³ a tudíž nevyhodnotitelných zkušenostech. Je vnímáno jako relikv z minula a jako takové je odkázáno do říše bájí a pověr. Společnost se ocitá ve stavu jakési náboženské lhostejnosti, která pomalu jako rakovina začíná prorůstat veškeré její struktury. Život se stává bytím v současnosti, ze současnosti a pro současnost, bytím pro uspokojování základních potřeb.

Dechristianizace je ztráta víry v obecné rovině. Křesťanství se svým nekonečným duchovním bohatstvím začalo být zužováno na morálku a ideologii. Křesťanství je však především událost personifikovaná paschálním zázrakem. Událost Božího Syna, který svou smrtí na kříži a svým zmrtvýchvstáním vykoupil člověka z otroctví hříchu a vyvedl z temnoty bezedné propasti smrti do věčného světla, do věčného života. Kristus je alfou i omegou celé křesťanské víry a prezentovat ji bez tohoto základního principu, znamená ji negovat. Stejně tak nelze zužovat křesťanství pouze na jakýsi, byť i dokonalý, morální kodex. Nelze odtrhnout důsledek (morálku) od příčiny (víra ve zmrtvýchvstání). Být dobrým člověkem je následek, nikoli příčina.

Sekularizace však není pouze produktem desakralizace a dechristianizace společnosti. Toto zviditelněné odcizení se je výsledkem dlouholetého trendu

---

¹⁴ Srov. GOGARTEN, F. *Evropská zkušenost* In HALÍK, T.[online] Tomáš Halík, 2005.[cit. 2012-27-02]. Dostupné na WWW: < http://www.halik.cz/clanky/evropska_zkusenost.php>.

k odspolečenštění a individualizaci.¹⁵ Je útokem na samu podstatu církve, na společenství, které je viditelným tělem zmrtvýchvstalého Krista.¹⁶ Společnost, která v hesle „rovnost, svornost, bratrství“ nahrazuje bratrství autonomií nebo dokonce blahobytem¹⁷, směřuje nepokrytě k individualismu a utilitarismu a neguje vše, co ji přesahuje již pouze ze své materialisticko-konzumní podstaty.

1.3. Druhý vatikánský koncil

Odpovědí církve na tento stav společnosti byl Druhý vatikánský koncil. Tento dosud poslední velký koncil probíhal za pontifikátů papežů Jana XXIII. a Pavla VI. v letech 1962 až 1965. Když byl Jan XXIII. tázán, proč svolávat další koncil, vstal, okázale otevřel okno a řekl: „*Chci nechat otevřená okna církve, abychom viděli na lidi venku a oni se zase mohli dívat dovnitř.*“¹⁸ Podstatou koncilních myšlenek je hledat a najít v každé době platný základ církve: samého Ježíše Krista a jeho milost, konfrontovat tento základ se současností, „*otevřít okna*“,¹⁹ jak to požadoval Jan XXIII., vyhlédnout do budoucnosti a vyjít jí vstříc.

Tento koncil je právě proto ve zvláštním smyslu koncilem pastorálním, že měl odvahu vydat nejen doktrinní zásady a jejich pouze rozumem odvozené aplikace, ale také charizmatičtější pokyny, které odpovídají konkrétním imperativem na konkrétní situace, a tak se dovolávají odpovědné svobody lidí v církvi.²⁰ Druhý vatikánský koncil nebyl pokusem o modernizaci církve, ale radikální odpovědí na nově vzniklou situaci, spočívající v aktualizaci evangelijního poselství a procesu evangelizace tak, aby neztratily schopnost oslovit moderního člověka 21. století. Koncil sám o sobě je však pouze impulzem. Jeho myšlenky musí být prakticky aplikovány, přeneseny do místních

---

¹⁵ Srov. VOKOUN, J. *K rekonstrukci teologie po konci novověku. Postkritický přístup*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2008, s. 39.

¹⁶ Srov. BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátní společenství. Teologické rozpoznávanie*. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 22.

¹⁷ Srov. VOKOUN, J. *K rekonstrukci teologie po konci novověku. Postkritický přístup*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2008, s. 21.

¹⁸ *John XXIII, Pope*. In *Newworldencyklopedia*. [online]. 2008,[cit. 2012-27-02]. Dostupné na WWW: <http://www.newworldencyklopedia.org/entry/Pope_John_XXIII>.

¹⁹ Tamtéž.

²⁰ Srov. RAHNER, K. Všeobecný úvod. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 18-19.

církví a farností. Církev volí v této záležitosti dvě stěžejní cesty: reevangelizaci a obnovení katechumenátu.

Reevangelizovat, znamená prezentovat evangelium jako pramen smyslu a řešení problémů, se kterými se lidstvo setkává v určitém historickém okamžiku. „*Jazyk evangelizace by se měl přiblížit konkrétnímu životu národa a reagovat na aktuální otázky.*“²¹ Nestačí jen změnit nebo zkvalitnit metodiku pastorače. Vývoj přímo žádá vznik nových pastoračních struktur, které budou schopny aktuálně reagovat na nově vzniklé skutečnosti. Církev musí být prostřednictvím evangelizace přítomna v každé takové společenské změně. Jen tak neztratí možnost spolupodílet se na vytváření nové skutečnosti nebo případných morálních korekcí.

Kromě toho skupiny, mezi nimiž církev působí, se nezřídka a z rozličných příčin od základu mění, takže může vzniknout zcela nová situace. V tom případě musí církev zkoumat, zda si tato situace nevyžaduje znovu misijní činnost.²² Reevangelizace se musí soustředit nejen na ty, kteří nikdy neslyšeli radostnou zvěst, prezentovanou Slovem Božím a nemohli tedy zakusit plody jejího působení, ale také na pokřtěné, kteří se víře vzdálili nebo se stali lhostejnými.

---

²¹ KYSELICA, J. *Obnova farností cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 29.

²² Srov. Ad gentes, český překlad Dekret o misijní činnosti církve. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu..* Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 459 –543.

2. Katechumenát

V katechezích, které papež Pavel VI. adresoval věřícím od července do září 1976, velmi často hovoří o obnově církve. Říká: „*Církev není taková, jaká by dnes měla být.*“²³ To znamená, že se nezjevuje s autentickou tváří Krista, protože nepředstavuje s přiměřenou jasností znaky lásky a jednoty, se kterými Kristus svázal spásu lidstva.²⁴ S vědomím toho, že se Evropa pomalu stává misijním územím, začali mnozí vidět cestu oživení hasnoucí víry ve zdůraznění velkoleposti křtu spočívající ve hlubším uchopení a zvnitřnění křestního tajemství a přivedení vzdálených a odcizených k opětovnému prožití křestního zázraku. Církev vyšla této skutečnosti vstříc obnovením a opětovným zavedením katechumenátu.²⁵

2.1. Katechumenát prvotní církve

V prvních stoletích církve byl katechumenát určitým obdobím, které si církev vyhradovala pro přípravu těch, kteří projevují ochotu naslouchat Božímu Slovu a snahu o jeho vnitřní uchopení. V této souvislosti nelze opomenout jednu z nejstarších písemných památek raného křesťanství, Didaché. Tento spis, sepsaný zřejmě okolo roku 70, postihuje raně křesťanskou praxi a lze jej vnímat jako první soubor katechezí určených pro přípravu na křest. Křest a Eucharistie jsou zde vnímány jako navzájem silně provázané, doplňující se a neoddělitelné liturgické skutečnosti. Křest sám pak je neodmyslitelnou podmínkou eucharistického slavení.²⁶

Ustavením katechumenátu reaguje církev na sílící příliv zájemců o křesťanství z řad pohanů a na všemožné věroučné odchyly, které v podobě různých herezí začaly

---

²³ PAVEL VI. In KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 29.

²⁴ Srov. Tamtéž, s. 29.

²⁵ Srov. Sacrosanctum Concilium, český překlad Konstituce o posvátné liturgii. čl. 64-66. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 152.

²⁶ Srov. *Didaché. Učení Páně skrze Dvanáct apoštolů národům*. Neokanonické knihy Nového zákona. Hostinné: Stauros/Rubato, 1994, s. 12.

ohrožovat autentičnost Kristova odkazu. Termín katechumen jakožto označení kandidáta křtu však používá prvně až Tertulián na rozhraní 2. a 3. století.²⁷

Ve 3. století prožívá katechumenát svůj zlatý věk. Je nejen organickou částí zvolna se ustavujících církevních struktur, ale zároveň i výkonným orgánem její evangelizační praxe. Nejcenějším dokumentem této doby je spis Hippolyta Římského známý jako „Apoštolská tradice“ představující katechumenát jako iniciační mechanismus církve.²⁸ Prověřování katechumenů nebylo založeno pouze na naukové úrovni, ale bylo vyžadováno, aby přijetí Božího Slova bylo prokazováno skrze konané skutky.

2.2. Zánik a znovuzrození katechumenátu

S koncem období velkých církevních otců (6. století) vstupuje katechumenát do období velkých změn. Hromadné praktikování křtu dětí vycházející z christianizace společnosti značně otupuje jeho evangelizační ostří. Iniciace dospělých je ze stejných důvodů omezována jen na některé jeho části se zaměřením na dosažení určité naukové úrovně. V 9. století, kdy je christianizace společnosti téměř dokončena, katechumenát zcela logicky zaniká. Křesťanská společnost, která je zárukou evangelizace sama o sobě ani nepotřebuje jiné evangelizační záruky.

Katechumenát jako takový však nikdy oficiálně zrušen nebyl. Pominuly pouze nutné podmínky jeho evangelizačně iniciační potřeby. To, že církev zkoncentrovala veškeré přípravy na křest do jediného obřadu, bylo výsledkem celospolečenského vývoje. Dlouhodobá církevní evangelizační praxe způsobila vnitřní přerod společnosti pohanské na společnost křesťanskou, umožňující, aby křest byl udělován na víru rodičů. Dítě bylo vychováváno ve křesťanské rodině uvnitř křesťanské společnosti, jejíž opěrné body byly křesťansky orientovány.²⁹

Život v křesťanské společnosti, kde víra byla organickou součástí všedního dne a byla předávána nejen z generace na generaci v rámci rodiny či farního společenství, ale

---

²⁷ Srov. ELIÁŠ, V. *Přednáška na téma katechumenát* [online]. 2010. [cit. 2012-03-03]. Dostupné na WWW: <<http://adks.apha.cz/res/data/131/014704.pdf>>

²⁸ Srov. HIPPOLYT ŘÍMSKÝ. *Apoštolská tradice*. Velehrad: Refugium Velehrad – Roma, 2000, s. 27-37.

²⁹ Srov. FOSSION, A. *Katechumenát jako inspirativní model každé katecheze*. *Cesty katecheze*, 2010, roč. 2, č. 2, s. 23-26.

de facto všemi a všem v rámci celé společnosti, byl zárukou křesťanské výchovy sám o sobě. Křesťanský prostor vyplňující celou společnost mohl tedy katechumenát plnohodnotně a zcela adekvátně nahradit.

Tento prostor se však neustále zmenšuje a křesťanský prvek je ze společnosti vytěšňován nejen na sám její okraj, ale nejlépe do říše pověr a bájí. Škola se vůči víře vymezuje jako ateistická, když ne přímo nepřátelská instituce. Rozpadající se instituce rodiny, přestala být garantem nejen výchovy křesťanské, ale přestává být garantem výchovy vůbec.³⁰

Potřeba reevangelizace se stává stále naléhavější. Návrat ke katechumenátní iniciaci křesťana se stává nikoli již podmínkou, ale téměř nutností. První katechumenátní iniciační praxi zavádí na přelomu 19. a 20. století kardinál Lavignerie v Africe.³¹ Od 2. poloviny 20. století, poté co si Evropa přiznává, že se stala misijním územím, začíná se katechumenát prosazovat ve Francii, v Itálii a ve Španělsku. Podnětem pro jeho šíření byla kniha Henriho Godina a Yvese Daniela s ve své době velmi provokativním názvem „Francie, misijní země?“³²

2.3. Obnova katechumenátu v církevních dokumentech

Úsilí o obnovu katechumenátu bylo završeno v dokumentech Druhého vatikánského koncilu. Ten v „Konstituci o posvátné liturgii“ (Sacrosanctum Concilium) doslova říká: „*Ať je obnoven katechumenát dospělých, rozčleněný na několik stupňů, a zaveden podle úsudku místního ordináře. Tím se má doba katechumenátu, určená k přiměřené výuce, posvětit posvátnými obřady, které by se konaly postupně v určitém časovém odstupu.*“³³

V článku 64 konstituce dále doporučuje, aby katechumenát nebyl jen prostou výukou katechismu zaměřenou na výklad církevních dogmat a příkázání, ale dostatečně dlouhým iniciačním procesem spočívajícím v postupném uvádění do křesťanského

---

³⁰ Srov. SULLEROVÁ, E. *Krise rodiny*. Praha: Karolinum, 1998, s. 61.

³¹ Srov. OPATRŇÝ, A. *Příprava dospělých na křest*. [online]. [cit. 2012-03-03]. Dostupné na WWW: <http://www.knihovna.net/KNIHA/0055_t.htm>.

³² Srov. KAPLANEK, M. *Evangelizovat výchovou a vychovávat evangeliem*. [online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné na WWW: <<http://katechet.cirkev.cz/konference/i-vkk/program/michal-kaplanek-i-vkk/>>.

³³ Sacrosanctum Concilium, český překlad Konstituce o posvátné liturgii, čl. 64. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 152.

života. Katechumeni by měli být posvátnými liturgickými obřady probíhajícími v určitém časovém sledu a prostřednictvím živoucích evangelijních souvislostí náležitě zasvěcováni do tajemství spásy.³⁴

Je příznačné, povzbuzující a nadčasové, ale také nanejvýš pozoruhodné, že zavedení katechumenátu nevyvolalo v rámci Druhého vatikánského koncilu žádné diskuse. Všemi přítomnými bylo toto rozhodnutí pocíťováno jako využití něčeho, co církev vlastní, čeho se nikdy nevzdala a čehož oživení se ukazuje jako vhodný prostředek vynucený novodobým pohanstvím.

Podněty Druhého vatikánského koncilu jsou dále rozvíjeny a rozpracovávány právě „Dekretem o misijní činnosti církve“ (Ad gentes), vyhlášeném koncilem 7. prosince 1965. Ten vybízí, aby katechumeni byli „*uváděni do života víry, liturgie a lásky Božního lidu*“.³⁵ „Věroučná konstituce o církvi“ (Lumen gentium) v této souvislosti poukazuje na to, že církev byla poslána Bohem k národům světa, „*aby byla všeobecnou svátostí spásy*“.³⁶ Na tuto myšlenku navazuje již zmiňovaný „Dekret o misijní činnosti církve“ (Ad gentes), když upozorňuje, že povinností každého křesťana je pokračovat v evangelizačně-misijním působení apoštolů a stát se jejich důstojným nástupcem.³⁷

Završením všech snah o obnovu katechumenátu je pak vydání dekretu „Obřad uvedení dospělých do křesťanského života“ 6. ledna 1972. Ten se stává konkrétním rituálem etap Neokatechumenátní Cesty v současných poměrech, na základě syntézy katechumenátu prvotní církve a hlavních christologických a církevních principů Druhého vatikánského koncilu, spojením obřadu a cesty iniciace v souladu s doporučením „Konstituce o posvátné liturgii“ (Sacrosanctum Concilium).³⁸

Podstata neokatechumenátu je zachycena ve čtvrté kapitole dekretu. Tato kapitola se zabývá na jedné straně pokřtěnými, kteří nebyli dostatečně katechetizováni, kteří se vzdálili, nepraktikují, či jsou lhostejní a na druhé straně pravými katechumeny, kteří předstupují před církev se žádostí o křest. Na nutnost rozšířit zacílení iniciační praxe i

---

³⁴ Srov. Sacrosanctum Concilium, český překlad Konstituce o posvátné liturgii, čl. 64. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 152.

³⁵ Ad gentes, český překlad Dekret o misijní činnosti církve, čl. 14. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 469.

³⁶ Lumen gentium, český překlad Věroučná konstituce o církvi, čl. 48. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995, s. 53.

³⁷ Srov. Ad gentes, český překlad Dekret o misijní činnosti církve, čl. 5. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 469.

³⁸ Srov. Sacrosanctum Concilium, český překlad Konstituce o posvátné liturgii, čl. 64. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 134.

na věřící, kteří již křest jako děti přijali, avšak následná křesťanská iniciace u nich proběhla jen částečně nebo vůbec, upozornil tehdejší kardinál Karol Wojtyła, pozdější papež Jan Pavel II., již v období příprav „Dekretu o misijní činnosti církve“ (*Ad gentes*).³⁹

Biskupská synoda o katechezi, která se konala v roce 1978, přímo vyzývá k tomu, aby proces katechetizace měl katechumenátní charakter.⁴⁰ Podle Jana Pavla II. jsou všichni pokřtění, kteří nikdy nebyli vychováni ve víře, jako dospělí ve skutečnosti pravými katechumeny. Ve svém jádru zcela odlišná situace iniciovaných nepokřtěných a reiniciovaných pokřtěných vykazuje mnohé podobnosti zejména vzhledem k cestě, po které se budou následně ubírat, v cestě duchovního růstu katechumena. Důležité je zacílení, ochota následovat a všude přítomná láska.⁴¹

---

³⁹ Srov. ANDRÉS VELA, J. Reiniciación christiana. Str. 100. In KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 53.

⁴⁰ Srov. Propositiones, V, 30. In: II Sinodio di Vescovi. Roma, 1978, s. 585. In KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 53.

⁴¹ Srov. JAN PAVEL II. *Catechesi tradendae.*, čl. 44. [online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné na WWW: <http://www.kbs.sk/do_pdf/index.php?cid=1117275051>.

3. Neokatechumenátní Cesta

Duchovním otcem Neokatechumenátní Cesty je Kiko Argüello, který zaštitil hnutí závěry Druhého vatikánského koncilu s důrazem na společenství. „*Největší milost je dát člověku šanci žít svou víru ve společenství.*“⁴² Tuto svoji myšlenku opětovně vyzdvihl v rozhovoru pro Radio Vaticana, kde říká, že farnost ani misie „*nezačíná u kostela, ale začíná stejně jako v dobách prvotní církve od křesťanského společenství jakožto Kristova chrámu, jakožto Těla vzkříšeného Krista*“.⁴³ V těchto dvou větách je zachycena podstata nové evangelizace, evangelizace zaměřené nikoli na jednotlivce, ale na společenství.

3.1. Iničiátoři Neokatechumenátní Cesty

Ústřední postavou celého katechumenátního hnutí a jedním z iničiátorů z něj vycházející Neokatechumenátní Cesty je Kiko, vlastním jménem Francisco José Eduardo Argüello, narozený 9. ledna 1939 v Leónu. Pochází z bohaté rodiny a studoval umění v Královské akademii San Fernando v Madridu. Zde prochází existenciální krizí, z níž nachází východisko v sarterovském uznání absurdity světa. Stává se uznávaným umělcem, žije bohémským životem a v roce 1959 dokonce získává prestižní kulturní ocenění v oboru malby. Nic z toho jej však neuspokojuje. V určitém momentu se dostává do stavu, kdy jej život jako takový přestává naplňovat. Uvažuje dokonce i o sebevraždě. Na vrcholu své existenciální krize se seznamuje s názory Henriho Bergsona. Ten tvrdí, že bezprostřední zkušenost a intuice jsou pro pochopení reality významnější než racionalismus a vědy.⁴⁴

Uprostřed společnosti, kde vše pomíjí a zdá se, že nic nemá smysl, mu nakonec zůstala jen jeho víra. Uchyluje se do samoty, prosí Boha, aby mu ukázal cestu. Bůh jej vyslyšel a odpověděl. Uvnitř své umělecké intuice Kiko nesmyslnost existence nikdy

---

⁴² ARGÜELLO, K. Kiko Argüello Interview in EWTN [online]. [cit. 2012-07-03].

Dostupné na WWW: <<http://www.camino-neocatecumenal.org/neo/iniciadores%20camino/entrevista%20kiko%20ewtn%20ingl.htm>>.

⁴³ ARGÜELLO, K. Nezačínáme od kostela, ale od společenství. [online]. [cit. 2012-07-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=10654>>.

⁴⁴ Srov. BERGSON, H. *Myšlení a pohyb*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2003, s. 176.

nepřijal. Je si vědom krásy věcí. Tuší, že tam uvnitř je něco, co prostě nemůže být absurdní, protože jinak by věci pozbyly svého smyslu. Věci však samy o sobě smysl mají.⁴⁵ Potom tedy musí existovat důvod bytí. Něco uvnitř mu říkalo, že Bůh existuje, a že ho miluje. Je tím něčím tam uvnitř a je tedy i důvodem a smyslem bytí. Uvědomuje si, že Bůh, kterého objevil na dně věcí, musí být tedy přítomen i v jeho srdci, v jeho duši. Hledá tedy Boha v sobě a hluboko ve svém srdci nachází Ježíše Krista jako smysl všeho bytí.

K přesvědčení, že Kristus je přítomen v utrpení těch nejchudších, je pak Kiko inspirován příkladem Charlese de Foucaulda (1858 – 1916). Ten opustil ve svých dvaceti třech letech vojenskou kariéru a zasvětil život pátrání po radikálním ideálu chudoby, zřeknutí se a pokání. Jeho nejkrásnější myšlenky zní: „*Život z Nazareta může být veden všemi. Chtěl bych být dostatečně dobrý, aby lidé mohli říci: Pokud je takový služebník, jaký musí být jeho Pán.*“⁴⁶ 13. listopadu 2005 byl Charles de Foucauld blahořečen papežem Benediktem XVI.⁴⁷

Po návratu z vojenské služby v Africe začíná Kiko žít v Palomeras Altas, jedné z nejchudších čtvrtí Madridu. Jeho jediným majetkem je kytara a Bible. Pracuje jako učitel kreslení v malé škole. V chatrči s ním žijí toulaví psi, kteří jej v noci zahřívají a ve dne jej doprovázejí po ulicích. Později dovolí, aby se k němu nastěhovalo několik mladých lidí. Všichni patří k té nejhorší spodině společnosti a zpočátku mu život jen znepríjemňují. Kiko, řídicí se nyní více srdcem nežli rozumem, nachází však na dně jejich srdcí Boha a touhu naslouchat Božímu Slovu. Proti všem předpokladům vzniká na periferii města z lidí živořících na periferii společnosti životaschopné společenství. Intuitivní láska oživená Duchem svatým našla na dně absurdity bytí smysl a důvod žít, našla samotného Boha.⁴⁸

Druhým iniciátorem neokatechumenátního hnutí je Carmen Barera Hernándezová. Pochází z bohaté rodiny a studovala chemii v Madridu. Po krátké zkušenosti z misijního jezuitského řádu Ježíše Krista, kde však pro své progresivní názory dlouho nevydržela, se věnuje studiu teologie ve Valencii. Smysl svého života nachází v misijní činnosti.

---

⁴⁵ Srov. AUGUSTINUS, A. *Vyznání*. 5. vyd. Praha: Kalich, 2006, s. 210.

⁴⁶ Charles de Foucauld.[online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné na WWW: <http://www.vatican.va/news_services/liturgy/saints/ns_lit_doc_20051113_de-foucauld_en.html>.

⁴⁷ Srov. Zprávy 08. 11. 2005. *V neděli bude blahořečen také Charles de Foucauld*. 2005.[online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné WWW: <<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=4765>>.

⁴⁸ Srov. BERGSON, H. *Myšlení a pohyb*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2003, s. 176.

Celkem osm let strávila prací pro misijní institut v Barceloně. Získávala mladé lidi pro misie v Bolívii a dokonce se jí podařilo vyslat první skupinu.⁴⁹

Původně chtěla pro svoji misijní činnost získat i Kika, když ale poznala společenství v Palomeras Altas, pochopila, že misijní práce je nejen možná, ale stále aktuálněji nanejvýše nutná nejen ve vzdálené Bolívii, ale přímo v samém srdci katolického Španělska. Upřímná víra ožívající v lidech přežívajících na samé hranici společnosti ji fascinovala a spatřovala v ní působení Ducha svatého, projevujícího se láskou a působícího vznik společenství.⁵⁰

3.2. Vznik a rozšíření Neokatechumenátní Cesty

Slovo zvěstované lidem bez kultury, bez jakéhokoli vzdělání, se začalo konkretizovat v katechetické syntéze. Mocná kerygma, přináší zrod nové zkušenosti a koinonii, soužití.⁵¹ Neokatechumenátní Cesta se rodí v roce 1964 mezi chudými obyvateli baráků Palomeras Altas. Záhy však projevují o katecheze zájem i kněží z dalších farností. Tehdejší madridský arcibiskup Mons. Casimiro Morcillo si je vědom, že za spolupůsobení Ducha svatého vzniká v jeho diecézi něco nového a Neokatechumenátní Cestu všemožně podporuje. Sám také píše doporučující list kardinálovi vikáři Angelovi Dell'Acqua (†1972), když se v roce 1968 rozhodnou Kiko a Carmen přenést působení duchovní cesty do Říma.⁵²

V Římě, v bezprostřední blízkosti a pod laskavým dohledem papežského stolce a v přímém dosahu nejvyšších církevních institucí vidí záruky, že duchovní cesta dozraje v autentickou součást církevního společenství, založenou na předávání víry a obnově pokřtěných přes společenství. Kardinál Dell'Acqua uděluje duchovní cestě svolení, že se souhlasem místního kněze mohou začít katecheze ve farnosti Naše Paní od

---

⁴⁹ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 80.

⁵⁰ Srov. SECONDIN, B. *Nová hnutí v církvi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1999, s. 128.

⁵¹ Srov. VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov. III. Díl Apoštolát v cirkevných hnutiach. 2. část NEOKATECHUMENÁT*. Bratislava: Rímskokatolícká cyriometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993, s. 9.

⁵² Srov. Tamtéž, s. 10.

Nejsvětější svátosti a ve farnosti Svatých kanadských mučedníků.⁵³ Doporučuje jim i tehdejšího viceregenta Mons. Uga Polettiho, který se brzy měl stát kardinálem a dlouhá léta společenství pomáhal a ochraňoval.⁵⁴

Zakořenění duchovní cesty v Římě je rozhodujícím faktem pro její pozdější rozšíření do mnoha zemí světa. Získaná autenticita zaštitěná celou řadou církevních hodnostářů a stvrzená nejvyššími církevními institucemi garantuje jednak důvěryhodnost, jednak se stává zárukou jejího dalšího růstu. Do roku 2011 se Neokatechumenátní Cesta rozšířila do sto deseti států všech pěti kontinentů. Více než dvacet tisíc komunit prožívá svou duchovní cestu v šesti tisících farnostech, v tisíc tři sta dvaceti diecézích.⁵⁵ V České republice je přítomna Neokatechumenátní Cesta ve dvaceti společenstvích, v osmi farnostech, v pěti diecézích.⁵⁶

---

⁵³ Srov. VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov. III. Díl Apoštolát v cirkevných hnutiach. 2. část NEOKATECHUMENÁT*. Bratislava: Rímskokatolícká cyriometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993, s. 10.

⁵⁴ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 82.

⁵⁵ ARGÜELLO, K. *Caminno neocatecumenale*. In *Dati generali: 2010. 2011*. [online]. [cit. 2012-07-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.camminoneocatecumenale.org/public/file/3%20-%20DATI%20-%20Sintesi%202010.pdf>>.

⁵⁶ KROČIL, V. *Katalog hnutí v České republice*. Připravovaný rukopis t. č. v sazbě.

4. Uznání Neokatechumenátní Cesty ze strany církve

Osud a život Neokatechumenátní Cesty jsou pevně spojeny s osudem a životem papeže Jana Pavla II (Příloha I. - V.). V roce 1952 napsal mladý kněz Karol Wojtyła aktuální článek „Katechumenát dvacátého století“, ve kterém vidí křest jako střed noci, jako nabídku k přechodu ze smrti do života předkládanou katechumenátem. „*V tuto noc se musí katechumen znovu narodit. Může se snad znovu narodit ten, kdo je živý? Může snad existovat život, jaký jsme dosud nežili?*“⁵⁷ Mladý polský biskup Karol Wojtyła byl také jedním z koncilních otců, kteří v rámci Druhého vatikánského koncilu nejvíce přispěli ke znovuzavedení katechumenátu.⁵⁸

4.1. Legislativní procesy do roku 2000

Když v roce 1964 vzniká v barácích Palomeras Altas Neokatechumenátní Cesta, je odpovědí nejen na závěry Druhého vatikánského koncilu, ale zároveň i naplněním vizionářských myšlenek budoucího papeže. Když se o mnoho let později rozšířila Neokatechumenátní Cesta nejen do mnoha římských farností, ale i do různých italských diecézí, byli její iniciátoři vyzváni, aby seznámili „Kongregaci pro bohoslužbu a svátosti“ s obřady, které duchovní cesta koná a směřuje ku znovuoživení křtu.⁵⁹ Tehdejší sekretář kongregace Mons. Annibale Bugnini neskrýval překvapení, že katechumenát pro dospělé, který kongregace již několik let cíleně připravuje a který má být brzy církevně zaštitěn dekretem „Obřad uvedení dospělých do křesťanského života“, již Duch svatý, který byl přítomen ve Druhém vatikánském koncilu, uskutečňuje formou neokatechumenátních společenství.⁶⁰

Když v roce 1974 čelí Neokatechumenátní Cesta podezření ze snahy opakovat křest a anabaptismu, dostává se jí jednoznačné podpory od tehdejšího papeže Pavla VI.⁶¹ „*Žít a podněcovat toto oživení je to, co vy nazýváte formou 'po křtu', která bude moci*

---

⁵⁷ WOJTYLA, K. Aby Kristus námi sloužil, katechumenát XX. Století. Znak, Krakow, č. 34, 1952, s. 402-413. In *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum, Řím, 2002, s. 103.

⁵⁸ Srov. *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum, Řím, 2002, s. 103.

⁵⁹ Srov. Tamtéž, s. 85.

⁶⁰ Srov. Tamtéž, s. 85.

⁶¹ Srov. Tamtéž, s. 108.

obnovit v křesťanských komunitách ty účinky zralosti a prohloubení, které se v prvotní církvi realizovaly od chvíle přípravy na křest. Vy to přinášíte poté: před nebo po, to je, řekl bych, vedlejší. Skutečností je, že směřujete k opravdovosti, plnosti, jednotnosti, a k upřímnosti křesťanského života. A to je, opakuji, ta největší zásluha, která nás velice těší.“⁶²

16. října 1978 usedá na Petrův Stolec papež Jan Pavel II., který se opakovaně obracel k neokatechumenátním společenstvím, aby vyzdvihl radikální pojetí jejich evangelijně misijní činnosti a mnohá povolání k zasvěcenému a kněžskému životu, která tento způsob křesťanské iniciace probouzí k životu.

Základního církevního uznání se Neokatechumenátní Cestě dostává prostřednictvím listu „Ogniquivalenta“ (viz Příloha I) adresovanému Mons. Paulu Josefu Cordesovi, tehdejšímu prezidentu Papežské rady pro laiky, pověřenému „ad personam“ pro apoštolát neokatechumenátních společenství, ve kterém Jan Pavel II. uznává „*cestu jako itinerář katolické formace, jež je platné pro společnost a současnou dobu*“ a přeje si, „*aby bratři v biskupské službě ocenili a napomáhali – společně se svými presbytery – tomuto dílu pro novou evangelizaci, aby se uskutečňovalo podle linií navržených iniciátory, v duchu služby místnímu ordináři a v jednotě s ním, a v kontextu jednoty partikulární Církve s Církví univerzální.*“⁶³ List „Ogniquivalenta“ je z církevního hlediska formálním uznáním Neokatechumenátní Cesty a zároveň Magnou chartou tohoto typu křesťanské iniciace.⁶⁴

24. ledna 1997, třicet let poté, co vyšla duchovní cesta z baráků Palomeras Altas, udělil papež Jan Pavel II. audienci jejím iniciátorům (viz Příloha III). Při této příležitosti vyzývá k započetí práce na vypracování Statutu „*velmi důležitému kroku, který otevírá cestu k jejímu formálnímu právnímu uznání ze strany Církve*“.⁶⁵

---

⁶² PAVEL VI. Generální audience 8. 5. 1974. In *Notitiae*, č. 95-96, červenec – srpen 1974, s. 228. In *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum, Řím, 2002, s. 108.

⁶³ JAN PAVEL II. List Ogniquivalenta, 30. Srpna 1990, v AAS 82, 1990, s. 1514. In *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum, Řím, 2002, s. 115.

⁶⁴ Srov. *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum, Řím, 2002, s. 97.

⁶⁵ Tamtéž. Str. 12.

4.2. Legislativní procesy po roce 2000

V roce 2001 píše Jan Pavel. II. dopis Jeho Eminenci kardinálu Jamesi F. Staffordovi (viz Příloha IV), prezidentu „Papežské rady pro laiky“. „Potvrzují tím její kompetenci při schvalování statutárních norem a pověřují, aby pokračovala v doprovázení duchovní cesty v budoucnosti.“⁶⁶

Završením tohoto procesu bylo schválení Statut Neokatechumenátní Cesty „ad experimentum“ na pětileté období. Tento dokument vydaný 29. června 2002 je potvrzením skutečnosti, která je již přítomna v Církvi a která potvrzuje fakt, že „zákonu předchází život“.⁶⁷ Statuta jsou dána ke službě biskupům jako důležitá opora v jejich otcovském a bdělém doprovázení neokatechumenátních společenství.⁶⁸ Tímto formálně právním uznáním byla Statuta učiněna univerzálním dědictvím Církve a dána k dispozici nové evangelizaci jako nástroj křesťanské iniciace dospělých určený pro výchovu a předávání víry novým generacím.

Ustavující dekret konečného schválení Statut Neokatechumenátní Cesty byl vydán 11. května 2008 v den Slavnosti seslání Ducha Svatého (viz Příloha VI). Schválení se protáhlo, protože širší duchovního zaměření Neokatechumenátní Cesty vzbudila zájem pěti vatikánských dikasterií: „Kongregace pro nauku víry“, „Kongregace pro bohoslužbu a svátosti“, „Kongregace pro klérus“, „Kongregace pro katolickou výchovu“ a „Papežské rady pro laiky“, která celý proces řídila.⁶⁹

26. prosince 2010, v den Svátku Svaté rodiny, byla schválena neokatechumenátní nauka zahrnující třináct dílů „Katechetického direktoria“ (viz Příloha VII). Poslední etapa schvalovacího řízení byla završena 8. ledna 2012 (viz Příloha VIII a IX). Dekret schvalující liturgické obřady Neokatechumenátní Cesty obsažené v „Katechetickém direktoriu“ je dalším důkazem toho, jak církev trpělivě doprovází toto charisma vzešlé z Ducha svatého přítomného ve Druhém vatikánském koncilu, vědoma si jeho duchovního bohatství a jejího přínosu nové evangelizaci.

---

⁶⁶ JAN PAVEL II. List jeho eminenci kard. Jamesi Francisci Staffordovi. In *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum, Řím, 2002, s. 123.

⁶⁷ *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum, Řím, 2002, s. 90.

⁶⁸ Srov. Dekret Papežské rady pro laiky, 29/VI/2002. In *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum, Řím, 2002, s. 76.

⁶⁹ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 200, s. 7-8.

Toto schválení je v užším slova smyslu možno vnímat jako záruku garantovanou Svatým Stolicem a v širším slova smyslu jako pozvání na duchovní cestu.

5. Etapy Neokatechumenátní Cesty

Neokatechumenátní Cesta je itinerář katolické formace založený na znovuobjevení křesťanské iniciační praxe, přivádějící k dokonalejšímu prožívání křesťanské spirituality a vycházející z kerygmaticko-katechetické syntézy.⁷⁰ „ *V dnešním prostředí a za dnešní situace tato metoda má zdůrazňovat iniciativu ku křesťanskému stylu života a věrnost efektivní spolupatřičnosti ke komunitě věřících, jakou je Církev. Hle to je znovuzrození slova katechumenát, což nikterak nechce zeslabit ani zmenšit důležitost platné disciplíny křtu, ale chce zdůraznit metodu postupné a intenzivní evangelizace, co připomíná a obnovuje jistým způsobem katechumenát dávných časů.*“⁷¹ Znovuzavedení katechumenátu tedy není návratem do dávné minulosti, ale oživením ověřené iniciační praxe prvotní církve platným i pro současnou sekularizovanou společnost.

5.1. Kerygmatická etapa

Na pozvání kněze přijíždějí do farnosti katechisté itineranti - putující katechisté. Ti nejprve seznámí kněze se způsobem a obsahem připravených katechezí. Pokud kněz s daným postupem vysloví souhlas, umožňuje jim, aby při nedělní mši vydali svá svědectví a přiblížili přítomným záměry a cíle Neokatechumenátní Cesty. Vlastní katecheze pak probíhají dvakrát týdně po dobu dvou měsíců.

Katecheze jsou zaměřeny kerygmaticky. Jejich východiskem je mystérium Velké noci, osoba Ježíše Krista, v jehož spasitelné smrti na kříži v nás umírá starý člověk se všemi svými hříchy, aby v jeho zmrtvýchvstání povstal člověk nový, zrozený z víry, naděje a lásky. Společenství, které vzniká, uskutečňuje se skrze Ježíše Krista a zahrnuje nejen Boha a bratry, ale i nepřátele.⁷²

---

⁷⁰ ARGÜELLO, K. Küko Agüello Interview in EWTN [online]. [cit. 2012-07-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.camino-neocatecumenal.org/neo/iniciadores%20camino/entrevista%20kiko%20ewtn%20ingl.htm>>.

⁷¹ PAVEL IV. Dopo il Battesimo. In *Óss. Rom. 13. Gennaio 1977*. In VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov. III. Díl Apoštolát v cirkevných hnutiach. 2. část NEOKATECHUMENÁT*. Bratislava: Rímskokatolícká cyriometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993, s. 14.

⁷² Srov. KYSELICA, J. *Obnova farností cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 83.

V prvotní církvi nebyl křest nějakou magickou záležitostí ani ničím podobným. Křest představoval uvedení do tajemství víry, cestu, kterou později nazvali katechumenátem. Na této cestě byli katechumeni utvářeni jako dítě v matčině lůně, aby se stali novým stvořením, což se dělo pod vlivem Ducha svatého. Učili se vstupovat do dějin spásy, ponořovat se do Ježíšova kříže a vyznávat své hříchy, to značí ty postoje a činy, které protirečí lásce, kterou Bůh zjevil ve svém Synovi na kříži. On bere na sebe naše hříchy a neprotiví se násilí, a ještě víc, miluje zlé a obětuje se za ně, za své nepřátele.⁷³

Cílem katechezí a následně i Neokatechumenátní Cesty je, aby se pod vlivem Ducha svatého utvářel v nás nový člověk, který stejně jako Kristus bere na sebe hříchy světa, miluje své nepřátele a neprotiví se násilí. Katechumen není v těchto katechezích ani v žádné z dalších etap zahlcen informacemi ani množstvím doporučené literatury. Od prvopočátku duchovní cesta ukazuje, že chce-li ona být odpovědí na Kristovu lásku, nemůže být odpovědí na udělované katecheze pouze osvojení určité nauky, ale pochopení, přijetí Božího Slova a prožití Kristovy lásky.

Výchozím předpokladem vstupních katechezí a vlastně i celé duchovní cesty je přesvědčení, že věci uchopené srdcem se bytostně zabydlují v mysli snáze, nežli věci uchopené myslí v srdci. Bezprostřední zkušenost a intuice jsou pro pochopení reality významnější než racionalismus a vědy. Intuicí se přenášíme do nitra zkoumaného předmětu a splýváme s tím, co je v něm jedinečného a nevyjádřitelného.⁷⁴ Srdce předchází mysl, stejně jako láska předchází nauku, nikoli však poznání, protože smysluplné poznání je jejich syntézou.⁷⁵

5.2. Předkatechumenát

Předkatechumenát je založen na trojnožce „Božího Slova“, „Liturgie“ a „Společenství“ a dělí se na dvě etapy. První etapou je vlastní předkatechumenát, druhá etapa bývá označována jako přechod do katechumenátu. Boží Slovo je slaveno jedenkrát týdně a na

---

⁷³ Srov. ARGÜELLO, K. na plenárním zasedání biskupské synody Pokání a smíření ve Vatikáně. 21. října 1983. *In Droga neokatechumenina w wypowiedziach Pawła VI. i Jana Pawła II.*, s. 266.

⁷⁴ Srov. BERGSON, H. *Myšlení a pohyb*. Praha: Mladá fronta, 2003, s. 176.

⁷⁵ Srov. BENEDIKT XVI. *Caritas in Veritate*, český překlad *Láska v pravdě*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009, s. 39.

jeho přípravě se podílí malé skupinky katechumenů. K sestavení a formaci nosných témat používají „Slovník biblické teologie.“⁷⁶ Přibližně jedenkrát měsíčně se v rámci bohoslužby Slova slaví liturgie smíření.

V první etapě si neokatechumeni osvojují biblický jazyk. Liturgie Božího Slova, která je slavena jedenkrát týdně, je zaměřena na jednoduchá témata prostupující celé Písmo. Jedná se o témata vody, skály, beránka aj.⁷⁷ Cílem je oprostít vlastní chápání Boha i sebe samého od nesprávných představ a sestoupit do reality potřeby obrácení a znovuoživení bezplatnosti Kristovy lásky.⁷⁸

Působením Ducha svatého jsou katechumeni schopni sestoupit do svého já, až na dno své vlastní reality, aby mohli poznat hlubiny svého bytí a aby se byli schopni vnořit do Kristova Kříže. Lidé musí nutně dospět k poznání, že sami nedokáží milovat svého nepřítele, že se nedokáží vyrovnat Ježíši Kristu, ale protože po tom touží a jejich touha je vedena láskou k němu, působí Duch svatý na tuto lásku a je schopen posunout ji mnohem dál, než by mohla sama kdy dojít. Lidská láska je působením Ducha svatého transformována, získává transcendentní rozměr, schopnost přesáhnout sama sebe. Je-li Ježíš Kristus absolutní láska, prezentující se na své nejzazší hranici láskou ke svým vlastním nepřátelům, můžeme se takové lásce přiblížit jenom jejím přičiněním.

První etapa končí prvním skrutiniem, liturgií, při které ti, kteří chtějí pokračovat v duchovní cestě, zapisují svá jména do Bible společenství. Tertulián říká, že prvé skrutinium znamená objevit církev jako matku, kterou potřebuje, protože „*nikdo nemůže mít Boha za Otce, když nemá Církev za matku*“.⁷⁹

5.3. Přejchod do katechumenátu

Obsahem bohoslužby Slova v této etapě jsou velké skutečnosti dějin spásy – Abrahám, Exodus, Poušť, Zaslíbená země, Smlouva, Mesiáši, Vzkříšení, Církev.⁸⁰ Významnou událostí tohoto období je konvívence „Shema“ (Šémá). Jejím cílem je přivést katechumena k ochotě zřít se peněz. Pokud člověk není schopen takového rozhodnutí,

---

⁷⁶ LÉON-DUFOUR, X a kol. *Slovník biblické teologie*. 2.vyd. Praha: Academia, 2003.

⁷⁷ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 41.

⁷⁸ Srov. Tamtéž, s. 41.

⁷⁹ KYSELICA, J. *Obnova farností cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 88.

⁸⁰ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 41- 42.

zůstává v jejich moci a jeho víra je povrchní.⁸¹ Ve své podstatě zůstává nadále zaměřen na sebe, nikoli na věci, které jej přesahují. „*Tak tedy nevzdá-li se kdokoli z vás veškerého svého majetku, nemůže být mým učedníkem.*“ (Lk 14,33)

Konvivenční „Shema“ je radikální odpovědí neokatechumenátních společenství na obviňování z andělismu a sociálně naivního postoje vůči stavu společnosti. Duchovní cesta, která přivádí do stejného společenství bohaté i potřebné, která se dovolává Kristova Horského kázání a uskutečňuje skrze ně společenství vykazující znaky lásky a jednoty, není sociálně naivní. Neokatechumenátní Cesta se snaží řešit příčiny sociální situace člověka nikoli její následky.⁸²

Tato etapa končí druhým skrutiniem, jehož součástí jsou katecheze o pokušení Krista a Izraele a opětovné zřeknutí se model. Není lehké reagovat na tuto radikální výzvu k obrácení okamžitým a bezvýhradným souhlasem, proto se může druhé skrutinium konat v dialogu s jednotlivými katechumeny i vícekrát.⁸³ V závěrečné liturgii druhého skrutinia se katechumen opětovně zříká démona a vyslovuje se, že pro příště bude vidět, hledat a nalézat život pouze v Bohu. Bohoslužba Slova je založena na stěžejních biblických postavách: Adam, Eva, Kain, Abel, Noe.⁸⁴

5.4. Katechumenát

Intuitivní láska ke Kristu probuzená záměrně volenými katechezemi začíná nabývat konkrétní podoby křesťanské víry na základě systematicky voleného obsahu Božího Slova. Následující období je charakteristické postupným uváděním a zasvěcováním do tajemství této víry. „*Poté, co náš starý člověk byl osvícen během čtyř let působení Ducha Svatého, vstupujeme do období, ve kterém pocítíme působení Ježíše Krista, které nás osvobozuje, které nám pomáhá získat zemi, která je nyní v moci sedmi národů, mocnějších než my, neboli v moci sedmi hlavních hříchů. Během katechumenátu se nám*

---

⁸¹ Srov. BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátní společenství*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 38.

⁸² Srov. Tamtéž, s. 38.

⁸³ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 89.

⁸⁴ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 42.

víra zdá jako boj, ve kterém nás drží a ve kterém nám pomáhá Duch našeho Pána Ježíše Krista.“⁸⁵

Pro tuto dobu je charakteristická prostá jednoduchost vztahů k Bohu, k lidem, k sobě. Vnitřní jednoduchost je vnímána jako vnitřní rovnováha, jako křišťálová průzračnost vztahů, nikoli absence rozumu. To, co je komplikované, není znakem obráceného člověka.⁸⁶ „*Jsou-li temnoty srdce osvětleny, celý člověk se stává přehledným a jednoduchým.*“⁸⁷ Celá etapa je prodchnuta hledáním jistot, klidu a míru, pokoje, který víra nabízí a je rozdělena do třech základních fází.

První fáze katechumenátu je uvedením do modlitby, „*kteřá otevírá věřícím cestu k intimnímu vztahu s Bohem*“.⁸⁸ Katechumeni jsou postupně uváděni jak do modlitby liturgické, tak i osobní a noční. Na toto uvedení přímo navazují katecheze o modlitbě a liturgie spojená se slavnostním odevzdáním knihy žalmů, žaltáře a knihy liturgie hodin, breviáře.⁸⁹ Katechumeni jsou vedeni k tomu, aby se modlitba stala organickou součástí jejich života. Nestačí jen prosté předčítání, či memorování naučeného textu. Boží Slovo musí být rozjímáno, meditováno a zvnitřňováno, aby se stalo modlitbou. Modlitba nikdy není monolog, ani povrchní rozhovor s Bohem. Modlitba je vždy dialog, ponoření se do dialogu. Modlitba je niterná snaha o navázání osobního kontaktu s Bohem.

Nosným tématem bohoslužby Slova jsou postavy z Bible. Abrahám je víra, Jakub vyvolení, Josef prozřetelnost, Mojžíš vůdce.⁹⁰ Ve druhé fázi katechumenátu církev odevzdává neokatechumenům „souhrn Písma a pravd víry“, Krédo církve (znovuobjevení „*Traditio Symboli*“). Katechumeni toto „*Apoštolské vyznání víry*“ článek po článku studují a slaví.⁹¹ Zcela adekvátní a přípustnou variantou je také „*Nicejsko-cařihradské vyznání víry*“.⁹² Neokatechumeni jsou tak připraveni na získání prvních evangelizačně misijních zkušeností v rodinách předem informovaných knězem. Obcházejí ve dvojicích farnost s cílem podělit se o radostnou zvěst Evangelia.

---

⁸⁵ ARGÜELLO, K. In VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov*. III. Díl Apoštolát v *cirkevných hnutiach*. 2. část *NEOKATECHUMENÁT*. Bratislava: Rímskokatolícká cyriometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993, s. 21.

⁸⁶ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 90.

⁸⁷ BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátne společenstvá*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 40.

⁸⁸ *Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum Řím, 2002, s. 37.

⁸⁹ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 43.

⁹⁰ Srov. BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátne společenstvá*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 40.

⁹¹ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 43.

⁹² Srov. *Obrad uvedenia dospelých do kresťanského života*. Trnava: Spolok sv. Vojtecha, 1995, s. 90.

Následuje tzv. „Redditio Symboli“. Liturgická slavnost, při které neokatechumeni vracejí Krédo církvi tím, že veřejně vyznají svou víru a slavnostně proklamují Krédo před farním společenstvím.⁹³ *Říkám vám: kdokoli se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i Syn člověka přizná před Božími anděly; ale kdo mě zapře před tváří lidí, ten bude zapřen před tváří Božích andělů.*“ (Lk 12,8-9)

Ve třetí fázi probíhá druhé, ještě intenzivnější uvedení do liturgické a kontempletativní modlitby. Navazující katecheze tematicky zaměřené na modlitbu Páně, jsou zakončeny liturgií, spojenou s předáním modlitby „Otče náš“, která je shrnutím obsahu celého Evangelia.⁹⁴ Bůh, který byl zpočátku jen stěží srozumitelným pojmem nebo nějakou neuchopitelnou mysteriózní silou, stává se Otcem, který se k neokatechumenovi sklání jako k synovi. Horské kázání se začíná naplňovat. Starý člověk v nás je postupně měněn, zapomínán, ničen a umírá, aby uvolnil místo člověku novému.

Neokatechumenátní Cesta je cesta kenóze - sestupu. Brána království je blízko, ale zmenšila se. Nikdo nemůže projít, pokud se nestane maličkým (srov. Mt 7,13-14, Mk 10,14). Stát se maličkým znamená sestoupit až na dno svého podvědomí, najít tam všechny své hříchy a majestát smrti čnicí vysoko nad nimi. Není jiné cesty než přijmout bezplatný dar vykoupení skrze lásku Ježíše Krista, skrze lásku v rozměru kříže, stát se maličkým a projít. Neokatechumeni jsou pozvolna přiváděni k tomu, aby se naučili být „maličkými“, žít ve věrnosti Svatému Otci a biskupovi jako svobodné, bezstarostné děti, odevzdávající se do Božího Otcovství a pod ochranu mateřství Marie a Církve.⁹⁵

Odevzdanost není výzvou k pasivitě. Odevzdanost je posilující akt důvěry, vycházející z nabytí jistoty v nejširším možném smyslu slova, kterého se člověku může dostat jen prostřednictvím lásky uchopené láskou. Proto dříve nežli je jim odevzdána modlitba „Otče náš“, vykonají neokatechumeni pouť do mariánské svatyně Loreta, kde přijmou Pannu Marii za Matku. Nad hrobem Svatého Petra se vyznají ze své víry a oddanosti Svatému Otci.⁹⁶ Nosným tématem této etapy je Panna Marie, Matka Církve, Nová Eva, Archa úmluvy, Obraz křesťana atd. a systematické studium jednotlivých proseb modlitby „Otče náš“.

---

⁹³ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 43.

⁹⁴ Srov. Tamtéž, s. 44.

⁹⁵ Srov. Tamtéž, s. 44.

⁹⁶ Srov. Tamtéž, s. 44.

5.5. Završení katechumenátu

Přechod od katechumenátu k vyvolení se završuje liturgií, během které zapisují kandidáti vyvolení svá jména do knihy života. „*Přesto se neradujte z toho, že vám jsou poddáni duchové; ale radujte se z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.*“ (Lk 10,20). Lidská duše, dosud pustá a temná, stává se svatyní, která nebyla zhotovena lidskýma rukama, ba ani lidskou vůlí. Je dílem Ducha svatého, který nás vzal za ruku a převedl přes propast hříchů, stejně jako nás jednou převede přes propast naší smrti.⁹⁷

Stejně jako Ježíš zemřel na kříži pro nás, pro všechny, jsou neokatechumeni nyní schopni obětovat svůj život za jiné, za svět, za Krista. Starý člověk v nich je mrtev, nový člověk nemá důvodu se bát. Horské kázání dochází naplnění. To, co se zdálo nepřijatelné, bylo poté, co bylo přijato zvnitřněno. Z volby se stala potřeba a nutnost. Nutnost, která je vnímána jako jediná možná cesta. Vše se zjednodušilo a projasnilo. Lidé, věci a jevy se zjevují takové, jaké ve skutečnosti jsou, nekonečné, a hodny stejně nekonečné lásky. Duch svatý nadal neokatechumeny vnitřním zrakem toto nekonečno vidět. Cítí potřebu být šířiteli této lásky.

Završením Neokatechumenátní Cesty je obnovení křestních slibů v průběhu Paschální vigílie. Paschální vigílie je středobodem, srdcem, duší a úhelným kamenem celé duchovní cesty a každého neokatechumenátního společenství. „*Rytmus společenství je od Paschy k Pasche.*“⁹⁸

Když v roce 1983 obnovovalo v Římě v Chrámu sv. Petra při Paschální vigílii vedené Svatým Otcem Janem Pavlem II. křestní sliby vůbec první společenství Neokatechumenátní Cesty z římské Farnosti kanadských mučedníků, vydalo toto prohlášení jako svědectví o své cestě:⁹⁹ *„Naši slepotu a potřebu vyprositi si víru; naše modly, které nám nepřinášejí spásu, ale zotročují nás; Boha jako Jediného; potřebu modlitby; kerygma jako život pro svět; vztah k Bohu jako k Otci a odpouštění*

---

⁹⁷ Srov. VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov*. III. Díl Apoštolát v cirkevných hnutiach. 2. část NEOKATECHUMENÁT. Bratislava: Rímskokatolícka cyriometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993, s. 24.

⁹⁸ BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátne společenstvá*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 43.

⁹⁹ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farností cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 94.

nepřátelům jako záruku toho, že Duch v nás žije; Jahveho Sluhu jako jedinou pravdu, která převyšuje každou lidskou logiku a očekávání.“¹⁰⁰

Obnovení křestních slibů je završením iniciace Neokatechumenátní Cesty. Víra však zůstává živou, neustále se aktualizující výzvou a jako taková se dále vyvíjí v procesu stálé výchovy. „*Proces stálé výchovy ve víře spočívá v aktuálním zapojení se do pastorece farního společenství, aby vydávalo znamení lásky a jednoty, která volají současného člověka k víře.*“¹⁰¹

Podle „Všeobecného direktoria pro katechezi“ se stálá výchova ve víře obrací jednak na jednotlivé věřící, jednak na křesťanské společenství jako takové. Jednotlivci je průvodcem, který jej doprovází na jeho cestě. Společenství je jí podněcováno, aby láska k Bohu a bratřím v jeho vnitřním životě neustále zrála a vydávala ve své otevřenosti vůči světu plody misijní činnosti. Touha po Kristu a Ježíšova modlitba k Otci zůstávají neutuchající výzvou.¹⁰² „*Aby všichni jedno byli. Jako ty, Otče, jsi ve mně a já v tobě, ať jsou i oni v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal*“ (Jan 17,21). Tento odkaz z Písma „Kongregace pro klérus“ rozvíjí slovy: „*Přibližovat se krok za krokem tomuto ideálu vyžaduje ve společenství velkou věrnost, působení Ducha Svatého, ustavičně se živit Tělem a Krví Páně a stálou výchovu ve víře při naslouchání Božímu Slovu.*“¹⁰³ Tato formulace ve své podstatě popisuje pilíře Neokatechumenátní Cesty.

---

¹⁰⁰ BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátní společenství*. Teologické rozpoznávání. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 44.

¹⁰¹ *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 46.

¹⁰² Srov. Tamtéž, s. 46.

¹⁰³ Kongregace pro klérus, Všeobecné direktorium pro katechezi. In *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 46.

6. Pilíře Neokatechumenátní Cesty

Hlavní pilíře Neokatechumenátní Cesty jsou obsaženy v trojnožce skládající se ze „Slova“, „Liturgie“ a „Společenství“, které jako stěžejní prvky a podstatu křesťanského života vyzdvihl a zdůraznil Druhý vatikánský koncil. „*Setrvali v učení apoštolů, ve věrnosti vůči bratrskému společenství, v lámání chleba a modlitbách*“ (Sk 2,42). Naše víra pramení ze „Slova“, které je hlásáno v „Liturgii“ a přijímáno „Společenstvím“ Božího lidu.

6.1. Slovo

Velký církevní otec Augustinus Aurelius chápe Boží Slovo jako personifikovaného Krista. „*Boží Slovo, to není něco, ale je to někdo. Je to osoba, která k nám hovoří, je to Kristus, který nás volá, abychom s ním uzavřeli smlouvu.*“¹⁰⁴

Slovo, jehož základem je uchopení a zvnitřnění události živého Krista a mystéria paschální noci vyvolává v obráceném člověku jakousi reflexi a aktualizaci sebe sama, jejímž viditelným projevem je potřeba tuto svoji událost, toto své mystérium, pomocí Slova ohlašovat a posílat či šířit dál. Ohlašování není dáno rozsahem poznání křesťanské nauky. Ohlašování vychází ze zkušenosti konkrétního prožitku, vztahujícího se ke zcela konkrétní životní situaci. Ohlašované Slovo je událost, má moc, je zárodek nového stvoření. Boží Slovo, prošlé lidskou duší, zanechává zde patrné změny a stává se zkušeností vzdálenou nikoli plná dvě milénia, ale odehrávající se v horizontu jediného, dosud plně žitého lidského života. „*Církev se nerodí z knihy, ale ze Slova, které má moc Ducha Svatého. V Písmu se usazuje ohlašované Slovo a život církve. A Slovo předchází, provází a přesahuje Písmo. Událost žijícího Krista se nedá zahrnout do několika spisů. Boží Slovo je ve Svatém Duchu, který oživuje církev, rodičkou nových lidí. Z tohoto důvodu Písmo bez církve, bez společenství, které je svědectvím toho, co ohlašuje, je mrtvou literou. Vzkříšený Ježíš je naplněním Písem, která se nyní stále aktualizují v církvi. Z tohoto důvodu je křesťanské shromáždění, které proklamuje*

---

¹⁰⁴ AUGUSTINUS. Enarratio in Psalmus 61,18; 139,3 In PL 36, s. 741–742. In VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov. III. Díl Apoštolát v cirkevných hnutiach. 2. část NEOKATECHUMENÁT.* Bratislava: Rímskokatolícká cyrilometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993, s. 27.

*Písmo, mnohem více než kniha. Je to prostředí, kde je text prosáknutý životem, Duchem Svatým“.*¹⁰⁵

Ohlašování na základě evangelijních pravd o vzkříšení a zmrtvýchvstání Ukřižovaného Krista vede skrze naše zvnitřněné prožitky a pocity vycházející z kontaktu s ním, směřující od jeho poznání ku jeho uchopení a následnému zvnitřnění pomocí křesťanské nauky prezentované magisteriem církve. Avšak stejně jako Panna Maria byla Kristu nejprve matkou a teprve poté učitelkou, tak i církev je katechumenům nejprve matkou, která je nese ve svém lůně, a teprve poté učitelkou, která dává intuitivní lásce vycházející ze srdce směr pomocí poznání směřujícího k myslí.¹⁰⁶ Jen mysl naplněná intuitivní láskou ke Kristu je schopna otevřít se Kristu v dalším poznávání. V poznávání, které jí pomůže uchopit jiné, nadskutkové, vyšší dimenze víry.

Jeden z velkých teologů obrácení John Henry Newman říká, že „víra přichází ze slyšení (Řím 10,3), závisí tedy na svědectví a na jeho rozumném uchopení“.¹⁰⁷ Víra tedy není absencí rozumu, stejně jako nemůže být založena pouze na racionálním zdůvodnění. „Véra je spontánním uplatněním rozumu“.¹⁰⁸ Základní podmínkou je věřit, nikoli vědět.

Pro správné uchopení víry je podle Newmana důležitý tzv. „*illativní smysl, který je zdrojem jistoty založené nikoli na evidentních důkazech, ale jistoty získané na základě skutečností nepostižitelných běžnou abstraktní logikou*“.¹⁰⁹ Podle Františka Štěcha slouží Newmanův pojem illativní smysl „*k filosofickému překlenutí propasti mezi pravděpodobností a jistotou*“.¹¹⁰

Důraz, který se klade v prvních fázích duchovní cesty na bezplatný Boží dar a na neschopnost lidského úsilí, vyvolává u mnohých znepokojení.¹¹¹ Tento důraz je však z hlediska Neokatechumenátní Cesty aktuální zejména v obsahově složitějších obdobích počátečních fází a skrutinií, kdy je výzva a vznesený nárok natolik závažný, že do určité míry přesahuje lidské možnosti. Vědomí si jisté neschopnosti lidského úsilí tedy není a

---

¹⁰⁵ BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátní společenství*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 26.

¹⁰⁶ Srov. JAN XXIII. *Mater et magistra*, český překlad *O nejnovějším vývoji života společnosti a o jeho utváření ve světle křesťanského učení*. Praha: Zvon, 1996.

¹⁰⁷ ŠTĚCH, F. Recepce Newmanova pojení vztahu rozumu a víry v díle kardinála Avery Dullese. *Communio, mezinárodní katolická revue*, 2011, roč. 15, č.2/3, s. 111 – 119.

¹⁰⁸ Tamtéž, s. 111 – 119.

¹⁰⁹ Tamtéž, s. 111 – 119.

¹¹⁰ Tamtéž, s. 111 – 119.

¹¹¹ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 99.

ani nesmí být demotivační prvek. „*Boží milost předchází povinnost člověka a Boží iniciativa předchází lidskou odpověď.*“¹¹² Pokorné odevzdání se Boží milosti a milosrdenství není možné brát jako jakousi vnitřní pasivitu, ale jako posilující akt důvěry.

6.2. Liturgie

Liturgie není pro neokatechumenátní společenství jen osobní účastí na mši, ale hlubokým prožíváním „Poslední večeře Páně“ spojeným s osobním setkáním s živým Kristem. „*Liturgie je pro neokatechumenát základním pramenem, ze kterého se obnovuje víra a křesťanský život.*“¹¹³

Boží Slovo je v rámci společenství Neokatechumenátní Cesty slaveno jedenkrát týdně. Základem pro homilii jsou čtyři čtení. První čtení bývá z Tóry nebo historických knih Starého zákona, druhé z knih prorockých nebo knih naučných, třetí z apoštolských listů a čtvrté z Evangelii. Čtení se řídí tématy stanovenými pro jednotlivé etapy Neokatechumenátní Cesty. V liturgii Božího Slova před homilií (kázáním) mohou ti, kteří se cítí být čtením osloveni, krátce vyjádřit svůj osobní prožitek a projekci deklamovaného Slova do vlastního života. Texty a písně pro slavení liturgie slova jsou vybírány střídavě, vždy určenou skupinkou společenství.¹¹⁴

Paschální tajemství zosobněné ve svatém Triduu Pána ukřižovaného, pohřbeného a zmrtvýchvstalého je životodárným pramenem křesťanského života, jehož mysteriozní obsah prostupuje a naplňuje celý liturgický rok. Znovuobjevení křesťanské iniciace je pak projekcí paschálního tajemství do samého ohniska neokatechumenátních idejí. Itinerář Neokatechumenátní Cesty postupně přivádí neokatechumeny k dokonalejší účasti na Paschální vigílii, ke zvnitřnělému prožití křesťanské spirituality a skrze ni k uchopení mystéria svaté noci.

---

¹¹² BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátní společenství*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 9.

¹¹³ VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov*. III. *Díl Apoštolát v cirkevných hnutiach*. 2. část *NEOKATECHUMENÁT*. Bratislava: Rímskokatolícká cyriometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993, s. 42.

¹¹⁴ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 31 - 32.

Prostřednictvím Eucharistie stává se Paschální vigilie nekonečnou liturgií vedoucí jako světlá stezka celým křesťanským životem, soustavně se připomínající a obnovující. Svit paschální svíce přestává být bodem a stává se linií, cestou. Prostřednictvím Eucharistie nabývá křest podoby cesty. „*Neokatechumenátní Cesta je vyzvání na Cestu, na pochod ze staré Velké noci, ke konečné Velké noci, ve které živý Kristus zhodnotí všechny věci.*“¹¹⁵

Eucharistie je pro Neokatechumenátní Cestu završením křesťanské iniciace. Je slavena v malém společenství, které tím, že umožňuje hlubší meditaci Božího Slova a intimnější, osobnější účast na eucharistické hostině, vytváří živé buňky církve. Tyto buňky navrací farnímu společenství vitalitu na základě osobního svědectví spojeného s radikálním prožitkem víry.¹¹⁶

Při slavení Eucharistie se postupuje podle „Římského misálu“ Pavla VI. Bylo zavedeno několik drobných úprav symbolicko-sakramentálního charakteru korespondujících s první kapitolou „Konstituce o posvátné liturgii“ (Sacrosanctum Concilium).¹¹⁷ Součástí bohoslužby Slova se stává „Ozvěna Slova“, která následuje po čtení z Písma a předchází homilii. Účastníci Eucharistie v ní mohou vyjádřit svoji osobní reflexi obsahu evangelijního sdělení. Boží Slovo je pomocí této ozvěny aktualizováno. Osobní svědectví osloveného vycházející z hlubokého prožitku Božího Slova zviditelňuje pro mnohé jinak těžko uchopitelná nebo přímo skrytá znamení ukrytá v evangelijním poselství.

Obřad pozdravení pokoje probíhá na rozdíl od římské liturgie po modlitbách (přímluvách) věřících a před přinášením obětních darů na oltář a je dáván polibkem pokoje. V římské liturgii má své místo po modlitbě Páně před přijímáním a je dáván podáním ruky. Umístění obřadu před přenesení darů vychází přímo z evangelijního textu, ve kterém Ježíš Kristus vybízí ke smíření před započítím eucharistické hostiny.¹¹⁸ „*Když tedy předkládáš svůj obětní dar před oltář, vzpomeneš-li si tam, že*

---

¹¹⁵ VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov. III. Díl Apoštolát v cirkevných hnutiach. 2. část NEOKATECHUMENÁT.* Bratislava: Rímskokatolícká cyriometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993, s. 32.

¹¹⁶ Srov. JAN PAVEL II. Poselství biskupům shromážděným ve Vídni, 12. dubna 1993. In *Neokatechumenale Iter Statuta.* Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 33.

¹¹⁷ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát.* Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 111.

¹¹⁸ Srov. ŠLÉGR, J. Pozdravení pokoje. *Cesty katecheze*, 2010, II. roč. 1, č. 4, s. 16 – 18.

tvůj bratr má něco proti tobě, zanechej tam před oltářem svůj dar a jdi se napřed smířit se svým bratrem, potom se vrať a teprve tehdy předlož svůj dar.“ (Mt 5,23-24)

Tělo Páně přijímají věřící ve formě nekvašeného chleba, který předsedající nejprve láme a rozděljuje a teprve poté všichni společně přijímají. Následuje přijímání Krve Páně, kterou věřící přijímají z kalichu naplněného rudým vínem, které lépe zobrazuje Krev Páně. Přijaté změny vycházejí ze snahy o intenzivnější zúčastnění se „Poslední večeře Páně“ a hlubší prožití a pochopení Kristovy oběti.¹¹⁹

Výše uvedené změny byly nejprve posouzeny a důsledně prostudovány „Kongregací pro Boží kult a disciplínu svátostí“, která následně vydala toto prohlášení: „Kongregace dovoluje, aby v rámci přizpůsobení uvedených v *Actio pastoralis* č. 6 - 11 skupiny zmíněné *Cesty* mohly přijímat svaté přijímání pod oběma způsoby, vždy s nekvašeným chlebem, a mohly přesunout, ad experimentum obřad pozdravení pokoje za prosby věřících.“¹²⁰

6.3. Společenství

Neokatechumenátní Cesta je lokální realizací církve ve farnostech a mezi farnostmi. Tento důraz na místní společenství, které žije v bratrství, a které je v této konkrétní podobě znakem pro lidi, ustanovuje jednu z nejvýznamnějších novot, které přinesl Druhý vatikánský koncil.¹²¹ Církev budovaná ve společenství, je viditelné Tělo zmrtvýchvstalého Krista. Je to prostor, ve kterém je přítomný a účinkuje Pán Ježíš skrze svého Ducha svatého.¹²²

Společenství představuje základní fenomén existence člověka v jeho sociální podstatě. „Kulturní, společenský, ekonomický a politický fenomén vzájemné závislosti, který je stále intenzivnější a obzvláště zřejmý ve vztazích sjednocujících lidskou rodinu, ve světle zjevení ještě více podtrhuje nový model jednoty lidského pokolení, z něhož

---

¹¹⁹ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 112.

¹²⁰ Vyhlášení Kongregace pro bohoslužbu a svátosti o slaveních ve skupinách Neokatechumenátní Cesty. L'Oss. Rom., 24. prosince 1988. In *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 34.

¹²¹ Srov. BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátné společenství*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 22.

¹²² Srov. Tamtéž, s. 22.

*musí důsledně vycházet i solidarita. Tento nejvyšší model jednoty, odlesk vnitřního života Boha, jednoho ve třech osobách, my křesťané vyjadřujeme slovem Communio, společenství!*¹²³

Společenství se shromažďuje, aby prožívalo jak živou víru, tak samo sebe. Základním znakem tohoto společenství je koinonia, spolužití, spoluprožívání. Je to stav myslí, kdy si je člověk vědom toho, že se stává součástí něčeho, co jej převyšuje a přesahuje, ale zároveň posouvá jeho možnosti výš a dál. Individuální svoboda zůstává nejen zachována, ale zbavena materiální zatíženosti sobectví a sebelásky, zažívá neskutečný rozmach. „*Svobodou se člověk stává jedním, láskou, všemi.*“¹²⁴ Společenství se stává něčím neskonale více nežli jen skupinou věřících, kteří jej vytváří. Společenství má transcendentní rozměr, je schopno přesáhnout samo sebe, umožňuje, aby každý z jeho členů přijímal více, nežli mu jsou ostatní schopni dát.¹²⁵

Díky svému svátostnému charakteru může být společenství, kterým je Církev Ježíše Krista na daném místě, solí, světlem a kvasem (srov. Mt 5,13-16).¹²⁶ Bylo ustanoveno jako nástroj vykoupení všech lidí, jako společenství života, lásky a pravdy.¹²⁷ „*V něm se zrcadlí a působí moc zmrtvýchvstalého Pána.*“¹²⁸ Církev je místem střetnutí člověka s živým Kristem. Neokatechumenátní Cesta otevírá evangelizační cestu pro vzdálené tím, že žije takovými znaky, kterými vydával svědectví Ježíš Kristus a prostřednictvím kterých ho mohou lidé poznat a které nevyžadují předem žádnou víru. Takovými znaky jsou právě „*lásky v rozměru Kříže* (srov. Jan 13,34-35) *a jednota těch, kteří byli v důsledku hříchu rozdělení* (srov. Jan 17,21)“.¹²⁹

To, že Bůh dává tyto věci prostřednictvím Ducha svatého zadarmo, resp. že někdo dává ve dnešním stroze materiálním světu něco zadarmo, je signálem nejen pro ty, kteří mají pocit, že jim dnešní společnost nemůže nic dát, ale i pro ty, kteří tak dlouho brali,

---

¹²³ JAN PAVEL II. *Sollicitudo rei Socialis*, český překlad *O starosti církve o sociální otázky*. Praha: Zvon, 1996, s. 40.

¹²⁴ TEILHARD DE CHARDIN, P. Kristus jako budoucnost světa. In BOUBLÍK, V. *Člověk očekává Krista*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1997, s. 72.

¹²⁵ Srov. BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátní společenství*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 26.

¹²⁶ *Lumen gentium*, český překlad Věřoučná konstituce o církvi, čl. 9. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 46.

¹²⁷ Srov. *Lumen gentium*, český překlad Věřoučná konstituce o církvi, čl. 9. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 46.

¹²⁸ BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátní společenství*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 24.

¹²⁹ BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátní společenství*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 24.

až se z toho stal nudný stereotyp, ubíjející pocit honby za něčím, za horizontem moci, po jehož dosažení vyvstává horizont nový. Touha brát a vlastnit může být naplněna nikoli v materiálních, ale pouze v duchovních mezích. Touha brát a vlastnit může být uzdravena jen touhou dávat. „*Křesťanská láska přetváří lidský život na život pro druhé*“¹³⁰ a pouze láska může činit poselství víry věrohodným.¹³¹

Jednota a láska jsou viditelnými znaky každého společenství. Společenství nabývá síly sdílením osobního prožitku. Každé osobní svědectví stává se nejen aktualizací Božího Slova, ale i následováníhodným příkladem. Není důležité, aby člověk, který svým svědectvím ukazuje cestu, byl vzorem všem. Nedostižný vzor stává se po hříchu příliš často vzorem neuchopitelným. Ten, kdo dlouho bloudil, má moc oslovit zbloudilé snáze, nežli ten, který nikdy nesešel z cesty. Spíše budeme naslouchat, spíše uvěříme tomu, kdo dlouho bloudil, nežli našel cestu, protože je nám ve svém bloudění a hledání blízký. Jsme-li si podobni ve svém hledání a bloudění, je pravděpodobné, že si budeme podobni i ve svém nalézání a obrácení.

Neokatechumenátní Cesta není paralelní církví uvnitř církve, ale organickou součástí farnosti. Jedna realita se nemůže prosazovat na úkor druhé, když stejný Duch svatý je původcem duchovních darů a tajemným začátkem jednoty Církve. *Tam, kde je Duch Boží, tam je svoboda Božích dětí a křesťanská svornost.* (srov. 1 Kor 12,11; 2 Kor 3,17).¹³² Osobitost každé skupiny lidí stejně jako každé církevní skupiny je dána množstvím činitelů, které ji spoluvytvářejí. Pokud by tato skupina byla z nějakých důvodů donucena, aby se od těchto osobitostí oprostila, seskupení by se stalo nečitelným, zevšeobecnilo by a ztratilo vnitřní náboj a s ním i možný vliv na své okolí. Stalo by se života neschopnou parodií sebe sama.¹³³

Jedním z nejdůležitějších předpokladů pro to, aby se zdařila setba a následný růst Božího Slova v lidských srdcích, je existence určitého prostředí víry. Tato prostředí víry neboli biotopy živého křesťanství mohou být vhodným prostorem pro získávání určitých zkušeností z křesťanského života svědčících o platnosti křesťanské víry a

---

¹³⁰ TEILHARD DE CHARDIN, P. Kristus jako budoucnost světa. In BOUBLÍK, V. *Člověk očekává Krista*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1997. s. 81-82.

¹³¹ Srov. TEILHARD DE CHARDIN, P. Kristus jako budoucnost světa. In BOUBLÍK, V. *Člověk očekává Krista*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1997. s. 84.

¹³² KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 191.

¹³³ Srov. BLAZQUEZ, R. *Neokatechumenátné společenství*. Teologické rozpoznávanie. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1995, s. 32.

umožňujících zácvik do ní. Rodina jako základní biotop křesťanství tuto roli ztrácí a nové biotopy jsou patrné teprve ve formě náznaků. „V křesťanské víře je téměř bytostně zakotvena eklesiální složka. Není víry bez spoluvíry s ostatními, s celou církví, se svatými, s Ježíšem.“¹³⁴

Biotop víry můžeme v širším slova smyslu chápat jako společný prostor určitých složek víry, resp. souhrn všech vlivů, které se spolupodílejí na spoluvytváření určitého životního prostředí víry, vycházejících ze základního biotopu víry, z biotopu lásky – z Boha. Společenská různorodost stává se farní celistvostí. Farnost se stává společenstvím společenství, aniž by jakkoli utrpěla její jednota. Jen organická, životaschopná farnost bude směrem dovnitř schopna duchovního růstu a směrem ven bude mít schopnost oslovit. Je tragickým omylem ztotožňovat jednotu společenství s anonymitou. Právě jednota a organická soudržnost jednotlivých církevních biotopů činí životadárný Kristův odkaz životaschopným, aktuálním a stále se aktualizujícím.¹³⁵

Biotop živé víry je místo, kde jsou lidé schopni prožít víru v takové intenzitě, která vyvolává v jejich nitru hluboké změny. Je v nás probouzena nejnítěnější touha po smyslu, která je působením Ducha svatého oživujícího ve společenství zmrtevýchvstalého Krista transformována do touhy po Bohu. Touhy po nekonečné lásce, kterou nejsme schopni obsáhnout, ale které se stačí dotknout, abychom se stali její součástí. Být součástí něčeho nekonečného, znamená stát se nekonečným.¹³⁶

---

¹³⁴ WANKE, J. *Obtíže a šance církve ve dnešním světě*. Kostelní vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2006, s. 78.

¹³⁵ WANKE, J. Zvěstování evangelia dnes. Obtíže a šance misionářské přítomnosti církve v pluralistické společnosti. In *Pronikavá změna pastorace, nebo sebezáchovný provoz? Být církví misionářským způsobem. Sborník příspěvků mezinárodního pastorálně teologického symposia*. DEMEL, Z. SCHLEMMER, K. (ed.) České Budějovice: JU, Teologická fakulta, 2005, s. 91-103.

¹³⁶ WANKE, J. Zvěstování evangelia dnes. Obtíže a šance misionářské přítomnosti církve v pluralistické společnosti. In *Pronikavá změna pastorace, nebo sebezáchovný provoz? Být církví misionářským způsobem. Sborník příspěvků mezinárodního pastorálně teologického symposia*. DEMEL, Z. SCHLEMMER, K. (ed.) České Budějovice: JU, Teologická fakulta, 2005, s. 91-103.

7. Plody Neokatechumenátní Cesty

Výsostnými znaky evangelijního působení Neokatechumenátní Cesty jsou hojná povolání pramenící ze schopnosti duchovní cesty přivést člověka k takové touze po smyslu, jehož naplněním je nejen přijetí Krista do vlastního života, ale ztotožnění se s ním v jeho nejvlastnější svátostné podstatě a poslání. Toto následování Krista se projevuje ve formě laického apoštolátu v diakonii, charitativní či jiné službě, misijní činnosti nebo v povolání k zasvěcenému životu.

7.1. Neokatechumenátní Cesta jako laický apoštolát

Přípravný dokument pro synod - lineamenta - rozvíjí popis laika takto: *„Je zrozen z pramene lásky Otcovy, Kristovy a Ducha Svatého. Základ laika v církvi je tedy nutno hledat v tajemství nejsvětější Trojice. Akt lásky, který tuto Boží ideu realizuje je prvotní a základní křesťanův existenciál, jak jej podává Boží Slovo.“*¹³⁷

Věřící, kteří dospěli k poznání, že pro naplnění sebe sama potřebují více nežli svoji účinnou přítomnost ve světě, kteří cítí nejen potřebu, ale přímo povinnost zapojit se do pastorační činnosti prostřednictvím hlásání Slova Božího, stávají se katechisty. Tímto aktivním zapojením se do pastorační činnosti farnosti, naplňují katechisté laici poslání učitelského úřadu církve. Pro tuto svoji pedagogickou a misijně-evangelizační činnost jsou připravováni podle „Všeobecného direktoria pro katechezi“.¹³⁸ Podstatou lásky v nás, z pramene lásky vzešlé, je touha nenechat své blízké žíznit, ale přivést je k čistému prameni, kde i oni uhasí svou žízeň, žízeň po smyslu, žízeň po lásce, žízeň po Bohu, žízeň po životě.

Jan Pavel II. ocenil úlohu laiků na audienci v Castel Gandolfo 26. září 1984 (Příloha V.). *„Vy jste poutníky, ale ve vás putuje především Ježíš a s vámi jde ke druhým. Vaše putování má znaky opravdové evangelizační důvěry. Nic s sebou nebrat, nic nemít, neklást důvěru v sebe, ale úplně důvěřovat Prozřetelnosti ve všem, co dělá Pán. Jiný váš znak je pokora: Říkáte: „Pán mne zachránil, vytrhl mne z hříchu, z mé*

---

¹³⁷ ZAUNER, W. *Laici v církvi*. Praha: Pastorační středisko, 1997, s. 10.

¹³⁸ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 53.

*nevěry a zároveň jsem získal velkou milost, velkou sílu Pána. Prožil jsem osobitým způsobem jeho sílu a moc a nyní musím o této moci hovořit. Dokonce odevzdávám tuto moc jiným.*¹³⁹

Katechisté itineranti, putující katechisté, jsou odpovědí na volání vzdálených farností o pomoc.¹⁴⁰ Jsou reakcí na vyhasínající víru, na vzdálené, nepraktikující, na ty, kteří se se svou vírou stáhli do sebe, ale i na lhostejné a nenávistné. Jejich nejsilnější zbraní je osobní svědectví, aktualizace Božího Slova a působení Ducha svatého prostřednictvím vlastního osobního prožitku a příkladu.

7.2. Misijní rodiny

Ze stejných důvodů jako katechisté itineranti odcházejí na pozvání vzdálených diecézí do misí i celé rodiny.¹⁴¹ Usidlují se v oblastech, kde křesťanská víra téměř vymizela, na periferiích velkých měst či v nově vznikajících aglomeracích, jejichž společným jmenovatelem je syndrom vykořenění, ztráta identity a z nich vyplývající absence společenství a anonymita davu. Jejich ohlašování je opětovně založeno na aktualizaci a zpřítomňování evangelijního poselství pomocí osobního svědectví, které činí toto poselství stejně živé, platné a naléhavé jako před dvěma tisíci lety. 3. ledna 1991 u příležitosti svátku Svaté rodiny promluvil papež Jan Pavel II. ke stovce rodin vysílaných v rámci nové evangelizace do misí.

„Nemohu nezdůraznit s hlubokou radostí, že váš evangelijní nepokoj se obrací především k rodinám. Či snad v našich časech nepotřebuje rodina být znovu evangelizována, aby objevila svoji úlohu základní lidské buňky křesťanské společnosti, domácí církve, uvnitř které je možno prožívat fundamentální zkušenost střetnutí s Bohem? Jak velmi současná společenská situace pociťuje krizi rodiny! Nelze

---

¹³⁹ JAN PAVEL II. Audienz des Heiligen Vaters Johannes Paul II. für die Itineranten der Neokatechumenalen Gemeinschaften Castelgandolfo 26. September 1984. In *Der Neokatechumenale Weg in den Ansprachen von Papst Paul VI. und Johannes Paul II.* Rom: Neokatechumenalen Zentrum, 1993, s. 112 - 113.

¹⁴⁰ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 53.

¹⁴¹ Srov. *Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009, s. 56.

přemýšlet o lepší budoucnosti, pokud se rodinný krb nestane privilegovaným místem přijetí života a růstu osobnosti.“¹⁴²

Během následujících let opustilo své domovy, aby hlásalo evangelium v extrémně sekularizovaných oblastech nebo na územích dosud neevangelizovaných, více než šest set rodin patřících ke hnutí Neokatechumenátní Cesty. Dalších dvě stě třicet rodin z neokatechumenátních společenství chystajících se na misijní působení do čtyřiceti pěti zemí všech pěti kontinentů přijal 17. ledna 2011 v audienční aule Pavla VI. papež Benedikt XVI. Při této příležitosti Svatý Otec prohlásil: „*Více než čtyřicet let přispívá Neokatechumenátní Cesta v diecézích a farnostech k oživení a konsolidaci křesťanské iniciace, pomáhá postupně a radikálně znovu objevovat bohatství křtu a okoušet božský život, nebeský život, který zpřístupnil Pán svým vtělením, když přišel mezi nás a narodil se jako jeden z nás.*“¹⁴³ Dále papež výslovně upozorňuje na apoštolskou exhortaci „*Verbum Domini*“, ve které říká: „*Poslání církve nemůže být pokládáno za volitelnou či dodatečnou skutečnost církevního života. Je třeba nechat Ducha Svatého, aby nás přisvojil Kristu samému a předávat tak Slovo celým životem*“ (č. 93). *Veškerý Boží lid je lidem „poslaným“ a hlásání evangelia je závazek všech křesťanů, plynoucí ze křtu* (č. 94)“.¹⁴⁴

Neokatechumenátní misijní praxe se v duchu nové evangelizace jednak na společenství zaměřuje, jednak prostřednictvím společenství probíhá, protože na jednotlivá misijní místa odchází více rodin najednou. Většinou se jedná o tři až čtyři rodiny, které doprovází kněz.

---

¹⁴² JAN PAVEL II. Audienz von Papst Johannes Paul II. Sendung von Hundert Familien für die Neuevangelisierung, Rom, 3. Jänner 1991. In *Der Neokatechumenale Weg in den Ansprachen von Papst Paul VI. und Johannes Paul II.* Rom: Neokatechumenalen Zentrum, 1993, s. 208.

¹⁴³ Benedikt XVI. požehnal před odchodem do misí 230 rodinám z Neokatechumenátní cesty. 2005.[online]. [cit. 2012-06-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=4765>>.

¹⁴⁴ Benedikt XVI. požehnal před odchodem do misí 230 rodinám z Neokatechumenátní cesty. 2005.[online]. [cit. 2012-06-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=4765>>.

7.3. Neokatechumenátní Cesta jako povolání

Neokatechumenátní společenství jsou živnou půdou, ve které vyklíčila a dozrála mnohá povolání pro presbytariát či řeholní život. (viz Příloha II). Křestní pramen stává se živným roztokem, ze kterého se rodí, obnovuje a ze kterého je živa sama církev. 31. března 1985 promluvil papež Jan Pavel II. v Sixtinské kapli k mladým mužům z Neokatechumenátní Cesty, kteří v sobě objevili povolání k zasvěcenému životu.¹⁴⁵

„Zdá se mi podstatné, že do středu vaší spirituality vkládáte křest. Ve křtu se uskutečňuje první konsekrace (zasvěcení) lidské osoby Bohu v Ježíši Kristu. Pokud někdo učiní existenciálně pravdivé skrutinium svého křtu, odkryje alespoň jednou tuto skutečnost: Já jsem zasvěcen Bohu. V této prvé a základní konsekraci je potom lehčí rozeznat kromě křesťanského povolání jako takového speciální povolání například ke kněžskému nebo řeholnímu stavu. Nedivme se tedy, že jsou povolání, neboť je to ovoce meditací, ovoce prohloubení tajemství křtu. Je to zároveň potvrzení, že vaše cesta je autentická a zodpovídá své přirozenosti a svému názvu.“¹⁴⁶

První diecézní kolegium zaměřující se na přípravu kněží pro novou evangelizaci založil vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi, kardinál Ugo Poletti 14. února 1988. Toto kolegium bylo svěřeno pod ochranu Nejsvětější Panny - Redemptoris Mater.¹⁴⁷ Semináře Redemptoris Mater jsou významnou odpovědí na dvě velké výzvy, které vyšly z církevního prostředí ve 20. století, jednak na výzvu k obnově církve iniciovanou Druhým vatikánským koncilem, jednak na výzvu k nové evangelizaci Evropy vyhlášenou v roce 1985 papežem Janem Pavlem II.

Je-li cílem Neokatechumenátní cesty přivést ztracenou ovečku zpátky nikoli do stáda, ale k pastvám zeleným a vodám tichým (srov. Žl 23), pak Redemptoris Mater je církevním stvrzením jejího pastýřského privilegia. Redemptoris Mater je projevem Ducha svatého, který byl přítomen ve Druhém vatikánském koncilu a v pokoncilních

---

¹⁴⁵ Srov. JAN PAVEL II. Papst Johannes Paul II. zu der Jugend der Neokatechumenalen Gemeinschaften, die auf dem Weg zum Priestertum ist, Vatikan – Sixtinische Kapelle, 31. März 1985. In *Der Neokatechumenale Weg in den Ansprachen von Papst Paul VI. und Johannes Paul II.* Rom: Neokatechumenalen Zentrum, 1993, s. 124.

¹⁴⁶ JAN PAVEL II. Papst Johannes Paul II. zu der Jugend der Neokatechumenalen Gemeinschaften, die auf dem Weg zum Priestertum ist, Vatikan – Sixtinische Kapelle, 31. März 1985. In *Der Neokatechumenale Weg in den Ansprachen von Papst Paul VI. und Johannes Paul II.* Rom: Neokatechumenalen Zentrum, 1993, s. 124.

¹⁴⁷ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát.* Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 165.

dokumentech, darem, který se v době, kdy ubývá povolání k zasvěcenému životu, stává den ode dne stále aktuálnějším.

Redemptoris Mater má diecézní charakter. Rektorem je diecézní představitel a protektorem kněz angažovaný v Neokatechumenátní Cestě.¹⁴⁸ Diecézní charakter je podtrhován tím, že jej zřizuje diecézní biskup a že funguje pod jeho patronátem, že v něm působí pedagogové, které určí on a že seminaristé, když se stanou knězi, působí spolu s ostatními knězi diecéze.¹⁴⁹ Poslušnost a bezvýhradná jednota s biskupem je základní charakteristikou kněze, který se připravuje v tomto semináři.¹⁵⁰

Redemptoris Mater je nástrojem nové evangelizace. Nová evangelizaci nelze chápat jako starý obsah s novým názvem. Nová evangelizace radikálně odpovídá na hledání smyslu, založeném na projekci evangelijního poselství do života současného moderního člověka způsobem jemu srozumitelným. Společenství, které vydávají viditelné znaky lásky v rozměru kříže a jednoty společenství, mají moc tohoto člověka oslovit.

V lednu 2011 bylo po všech pěti kontinentech rozšířeno sedmdesát osm seminářů Redemptoris Mater, přičemž na Evropu připadalo třicet sedm seminářů, na Ameriku dvacet šest, na Asii sedm, na Afriku šest a na Austrálii dva semináře. Od roku 1990 v nich bylo vysvěceno jeden tisíc šest set nových kněží a další dva tisíce seminaristů se zde připravují na kněžské povolání.¹⁵¹

---

¹⁴⁸ Srov. KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998, s. 166.

¹⁴⁹ Srov. Tamtéž, s. 166.

¹⁵⁰ Srov. Tamtéž, s. 167.

¹⁵¹ ARGÜELLO, K. *Cammino neocatecumenale*. In *Dati generali: 2010. 2011*. [online]. [cit. 2012-07-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.camminoneocatecumenale.org/public/file/3%20-%20DATI%20-%20Sintesi%202010.pdf>>.

Závěr

Druhý vatikánský koncil vytvořil podmínky nezbytné pro intenzivní zapojení laiků do procesu nové evangelizace. Centrální idejí Druhého vatikánského koncilu je „Věřoučná konstituce o církvi“ (*Lumen gentium*).¹⁵² Tato konstituce ustanovuje nový model církve. Církev nikoli jako hierarchické a institucionální organizace, ale biblické, patristické a sakrální reality těla Kristova.¹⁵³ Církev jako společenství těch, kteří ve křtu přijali Ducha svatého, jako společenství laiků a kléru. Živou ideu nelze oddělit od zasazení do světa, kontakt se světem je nezbytný.

Neokatechumenátní Cesta je aktivní součástí učitelského úřadu církve a živou realizací stěžejní myšlenky sociální encykliky Jana XXIII. *Mater et magistra*. „*Matkou a učitelkou všech národů je katolická církev. Je ustanovena Kristem a pověřena dvojím úkolem: Má mu darovat syny a dcery, učit je a vést.*“¹⁵⁴ Pedagogiku (řecky: παιδαγωγέω; *paidós*: dítě, *ágein*: vést, doprovázet) chápeme v nejobecnější rovině jako doprovázení či vedení dítěte. V případě Neokatechumenátní Cesty jde o duchovní doprovázení v rámci katecheticko-liturgické syntézy. Neokatechumenátní Cesta představuje specifický model vstřícného kurikula. Neobsahuje direktivní prvky. Vytýčené cíle - křesťanská iniciace a reiniciace - jsou výsledkem živé interakce mezi člověkem a zcela konkrétní životní situací. Kurikulární model pak tvoří právě křesťanská iniciace a reiniciace jako cíl, Písmo a z něj vycházející katecheze jako obsah, Boží Slovo, Liturgie a Společenství jako prostředky a katechisté a katechumeni jakožto protagonisté pedagogického procesu nové evangelizace. Novou evangelizaci je potřeba chápat jako pronikavou změnu pastorače, která se děje ve farnostech nikoli přes jedince, ale skrze společenství.¹⁵⁵

Neokatechumenátní cesta je cesta kenóze, jejímž smyslem je přivést člověka k hlubokému poznání, k sestoupení na dno sebe sama, kde za všemi svými touhami,

---

¹⁵² Srov. KER, I. Newman, koncily a druhý vatikánský koncil. *Communio, mezinárodní katolická revue*, 2011, roč. 15, č.2/3, s. 92 – 107.

¹⁵³ Srov. Tamtéž, s. 92 – 107.

¹⁵⁴ JAN XXIII. *Mater et magistra*, český překlad *O nejnovějším vývoji života společnosti a o jeho utváření ve světle křesťanského učení*. Praha: Zvon, 1996, s. 7.

¹⁵⁵ Srov. DEMEL, Z. SCHLEMMER, K. Slovo na úvod. In *Pronikavá změna pastorače nebo sebezáchovný provoz? Být církví misionářským způsobem. Sborník příspěvků z Mezinárodního pastorálně teologického symposia*. DEMEL, Z. SCHLEMMER K. (ed.), České Budějovice, JU, Teologická fakulta, 2005, s. 7.

vášnemi i hříchy nenalézají ani Freudovo „superego“ ani Nietzscheho „nadčlověka“, ale Ježíše Krista jako svoji nejbytostnější podstatu, kterého je ochoten následovat. Je vůbec s podivem, jak málo filosofických směrů hledá to, co je člověku vlastní, inklinování k dobru, touhu po smyslu, jehož naplněním je vlastní uskutečnění se skrze lásku. Britský básník David Byron říká: „*Hledal jsem lásku na těch nejpodivnějších místech, nebylo kamene, který bych neobrátil.*“¹⁵⁶ Proč je tak těžké najít lásku, když sama lidská duše je ze své podstaty plná lásky? Proč je tak těžké najít lásku, když samo zosobnění lásky, Ježíš Kristus v nás, se neustále připomíná a čeká na pozvání? Zapomněli jsme cestu! Naše bytí stanulo v paradoxní situaci. Zahledění do sebe, zapomněli jsme cestu do sebe sama. Tak dlouho jsme hledali smysl svého života ve světě kolem nás, až jsme zapomněli, že všechny cesty, které vedou pryč od nás, jsou jen mámením, protože na jejich konci „*z pyšné města věže vyhlíží jen smrt za obrovskými pilíři.*“¹⁵⁷

Jsou však i jiné cesty, cesty do naší nejbytostnější podstaty, cesty k lásce v nás, protože nenajdeme-li Boha v sobě, nenajdeme ho nikde. Neokatechumenátní Cesta je společenstvím na duchovní cestě hledání a nalézání smyslu života. Je uskutečněním sebe sama nejen naplněním určitého poslání, ke kterému byl člověk povolán Bohem, ale zároveň i uskutečněním sebe sama skrze Ježíše Krista. Toto uskutečnění se je realizováno ve mnoha rovinách, jejichž společnými jmenovateli jsou láska a jednota Božího lidu.

Neokatechumenátní Cesta může být výzvou pro dnešní uspěchaný svět. Každá věc, každý okamžik jsou pro ni důvodem k bytostnému prožívání dané reality a jejímu následnému zvnitřňování. Toto zvnitřňování není ničím jiným než hlubokou meditací, jejímž cílem je nahlédnutí do podstaty věcí. Hlubokou meditací, která ve světle Horského kázání hledá na dně všech věcí lásku a nachází Boha, hledá Boha a nachází lásku. Lásku, která přesahuje všechny myslitelné hranice, když se dává nepříteli, protože jedině mocí sebe sama jej může změnit. Neokatechumenátní Cesta je pozváním na takovou cestu, na cestu do světů bez hranic.

Poselstvím Horského kázání je láska. Poselstvím Ježíše Krista je láska. Říká nám v něm, že Bůh je láska a láska je Bůh. „*Lidstvo budoucnosti bude uskutečněno, až síla*

---

¹⁵⁶ BYRON, D. July Morning. In *Uriah Heep, Look At Yourself*. London: Lansdowne Studios, 1971.

¹⁵⁷ POE, E.A., *Bludná planeta*. Praha: Československý spisovatel, 1991, s. 85.

*lásky pronikne všechna světská uspořádání a vytvoří pouta mezi všemi a vším.*¹⁵⁸
Lidstvo budoucnosti bude uskutečněno, až poselství Kristova Horského kázání dojde
naplnění.

---

¹⁵⁸ TEILHARD DE CHARDIN, P. Kristus jako budoucnost světa. In BOUBLÍK, V. *Člověk očekává Krista*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1997, s. 80.

Seznam použitých zdrojů

- AUGUSTINUS, A. *Vyznání*. 5. vyd. Praha: Kalich, 2006. ISBN 80-7017-027-1.
- BENEDIKT XVI. *Deus caritas est*, český překlad *Bůh je láska*. 3. vyd. Praha: Paulínky, 2006. ISBN 80-86949-03-6.
- BENEDIKT XVI. *Caritas in Veritate*, český překlad *Láska v pravdě*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009. ISBN 978-80-7195-414-9.
- BENEDIKT XVI. *Verbum domini*, český překlad *Slovo Páně*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2011. ISBN 978-80-7195-271-8.
- BENEDIKT XVI. *Přednáška v Řezně a další projevy*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2011. ISBN 978-80-7195-540-5.
- BERGSON, H. *Myšlení a pohyb*. Praha: Mladá fronta, 2003. ISBN 80-204-1014-7.
- BLAZQUÉZ, R. *Neokatechumenátne spoločenstvá. Teologické rozoznávanie*. 2. vyd. Turany nad Váhom, ASSO, 1997. ISBN neuvedeno.
- BOUBLÍK, V. *Člověk očekává Krista*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1993. ISBN 80-7192-271-4.
- BURGEOIS, A. GONDAL, M. L. *Praktický průvodce pro doprovázející v katechumenátu*. Praha: Pastorační středisko při AP, 1994. ISBN neuvedeno.
- DEMEL, Z. SCHLEMMER, K. Slovo na úvod. *Pronikavá změna pastorace nebo sebezáchovný provoz? Být církví misionářským způsobem. Sborník příspěvků z Mezinárodního pastorálně teologického symposia*. DEMEL, Z. SCHLEMMER K. (ed.), České Budějovice, JU, Teologická fakulta, 2005. ISBN 80-7040-814-6.
- Der Neokatechumenale Weg in den Ansprachen von Papst Paul VI. und Johannes Paul II.* Rom: Neokatechumenalen Zentrum, 1993. ISBN neuvedeno.
- DRAPELA, V. J. *Přehled teorií osobnosti*. 5. vyd. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-505-9.
- GÓRECKI, E. *Církev se uskutečňuje ve farnosti*. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1996. ISBN neuvedeno.
- GUY CORDONNIER, P. *Katechumenát v životě církve*. Praha: Vyšehrad, 1969. ISBN neuvedeno.
- HIPPOLYT ŘÍMSKÝ. *Apoštolská tradice*. Velehrad: Refugium Velehrad – Roma, 2000. ISBN 80-86045-45-5.

- JAN XXIII. *Mater et magistra*, český překlad *O nejnovějším vývoji života společnosti a o jeho utváření ve světle křesťanského učení*. 2. vyd. Praha: Zvon, 1996. ISBN 80-7113-154-7.
- JAN PAVEL II. *Christifideles Laici*, český překlad *O povolání a poslání laiků v církvi a ve světě*. 2. vyd. Praha: Zvon, 1996. ISBN 80-7113-162-8.
- JAN PAVEL II. *Redemptoris Hominis*, český překlad *Vykupitel světa*. Praha: Zvon, 1996. ISBN 80-7113-178-4.
- JAN PAVEL II. *Sollicitudo rei Socialis*, český překlad *O starosti církve o sociální otázky*. Praha: Zvon, 1996. ISBN 80-7173-154-7.
- JAN PAVEL II. *7 x o laicích*. Promluvy Sv. Otce pronesené na generálních audiencích listopad 93 – březen 94. Praha: Sekretariát Rady laiků pražské arcidiecéze, 1995. ISBN neuvedeno.
- KOMENSKÝ, J. A. *Obecná porada o nápravě věcí lidských*. Brno: SOLITION, 2007. ISBN 978-80-239-8919-9.
- KYSELICA, J. *Obnova farnosti cez neokatechumenát*. Trnava: Dobrá kniha, 1998. ISBN 80-7141-036-5.
- LÉON-DUFOUR, X. a kol. *Slovník biblické teologie*. 2. vyd. Praha: Academia, 2003. ISBN 80-200-1127-7.
- LIMBECK, M. *Evangelium sv. Matouše. Malý stuttgartský komentář. Nový zákon 1*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1996. ISBN 80-7192-146-7.
- MAREČEK, P. *Křesťanské společenství v Matoušově evangeliu*. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2005. ISBN 80-244-1248-9.
- MORIN, D. *Učení II. vatikánského koncilu*. Praha: Paulínky, 1999. ISBN 80-86025-17-9.
- O'HALLORAN, J. *Církev jinak. Od základního společenství ke křesťanské obci*. Praha: Sít', 2006. ISBN 80-86040-15-1.
- PAVEL VI. *Evangelii nuntiandi*, český překlad *Hlásání evangelia*. Praha: Zvon, 1990. ISBN 80-7113-026-5.
- PAVEL VI. *Humanae vitae*, český překlad *O správném řádu sdělování lidského života*. Praha: Vyšehrad, 1969. ISBN neuvedeno.
- POE. E.A., *Bludná planeta*. Praha: Československý spisovatel, 1991. ISBN 80-202-0262-5.
- SECONDIN, B. *Nová hnutí v církvi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1999. ISBN 80-7192-391-5.

- SULLEROVÁ, E. *Križe rodiny*. Praha: Karolinum, 1998. ISBN 80-7184-647-3.
- VOKOUN, J. *K rekonstrukci teologie po konci novověku. Postkritický přístup*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2008. ISBN 978-80-7394-080-5.
- VRABLEC, J. *Pastorálka pre kresťanských laikov. III. díl Apoštolát v cirkevných hnutiach. 2. časť NEOKATECHUMENÁT*. Bratislava: Rímskokatolícka cyrilometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave, 1993. ISBN 80-88696-01-1.
- WANKE, J. *Postavit světlo na svícen*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2005. ISBN 80-7192-802-X.
- WANKE, J. *Zvěstování evangelia dnes. Obtíže a šance misionářské přítomnosti církve v pluralistické společnosti*. In *Pronikavá změna pastorace, nebo sebezáchovný provoz? Být církví misionářským způsobem. Sborník příspěvků mezinárodního pastorálně teologického symposia*. DEMEL, Z. SCHLEMMER, K. (ed.) České Budějovice: JU, Teologická fakulta, 2005. ISBN 80-7040-814-5.
- WANKE, J. *Obtíže a šance církve v dnešním světě*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2006. ISBN 80-7192-898-4.
- ZAUNER, W. *Laici v církvi*. Praha: Pastorační středisko, 1997. ISBN nevedeno.

Seznam církevních dokumentů

- Didaché. Učení Páně skrze Dvanáct apoštolů národům*. Neokanonické knihy Nového zákona. Hostinné: Stauros/Rubato, 1994. ISBN nevedeno.
- Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002. ISBN 80-7192-438-5.
- Jeruzalémská Bible. Písmo svaté vydané Jeruzalémskou biblickou školou*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2010. ISBN 978-80-7195-489-7.
- Kompendium sociální nauky církve*. Kostelní Vydří. Karmelitánské nakladatelství, 2008. ISBN 978-80-7195-014-1.
- Neokatechumenale Iter Statuta*. Definitivní schválení. Praha, 2009. ISBN nevedeno.
- Neokatechumenátní Cesta Statut*. Neokatechumenátní centrum Řím, 2002. ISBN nevedeno.
- Obrad uvedenia dospelých do kresťanského života*. Trnava: Spolok sv. Vojtecha, 1995. ISBN 80-7162-029-7.

Seznam článků v tištěných seriálových publikacích

- KER, I. Newman, koncily a druhý vatikánský koncil. *Communio, mezinárodní katolická revue*, 2011, roč. 15, č.2/3, s. 92 – 107.
- FOSSION, A. Katechumenát jako inspirativní model každé katecheze. *Cesty katecheze*, 2010, roč. 2, č. 2, s. 23 – 26.
- ŠLÉGR, J. Pozdravení pokoje. *Cesty katecheze*, 2009, roč. 1, č. 4, s. 16 – 18.
- ŠTĚCH, F. Recepce Newmanova pojení vztahu rozumu a víry v díle kardinála Avery Dullese. *Communio, mezinárodní katolická revue*, 2011, roč. 15, č.2/3, s. 111 – 119.

Seznam elektronických zdrojů

- ARGÜELLO, K. *Cammino neocatecumenale. In Dati generali: 2010*. 2011.[online]. [cit. 2012-07-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.camminoneocatecumenale.org/public/file/3%20-%20DATI%20-%20Sintesi%202010.pdf>>.
- ARGÜELLO, K. *Küko Agüello Interview in EWTN* [online]. [cit. 2012-07-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.camino-neocatecumenal.org/neo/iniciadores%20camino/entrevista%20kiko%20ewtn%20in%20gl.htm>>.
- ARGÜELLO, K. *Nezačínáme od kostela, ale od společenství*. [online]. [cit. 2012-07-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=10654>>.
- BYRON, D. July Morning. In *Uriah Heep, Look At Yourself*. London: Lansdowne Studios, 1971.
- ELIÁŠ, V. *Přednáška na téma katechumenát* [online]. 2010. [cit. 2012-03-03]. Dostupné na WWW: <<http://adks.apha.cz/res/data/131/014704.pdf>>.
- GOGARTEN, F. *Evropská zkušenost* In HALÍK, T.[online] Tomáš Halík, 2005.[cit. 2012-27-02]. Dostupné na WWW: <http://www.halik.cz/clanky/evropska_zkusenost.php>.
- CHARLES DE FOUCAULD. [online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné na WWW: <http://www.vatican.va/news_services/liturgy/saints/ns_lit_doc_20051113_de-foucauld_en.html>.
- JAN PAVEL II. *Catechesi tradendae*. Čl. 44. [online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné na WWW: <http://www.kbs.sk/do_pdf/index.php?cid=1117275051>.

JOHN XXIII. In *Newworldencyklopedia*. [online]. 2008.[cit. 2012-27-02]. Dostupné na WWW: <http://www.newworldencyclopedia.org/entry/Pope_John_XXIII>.

KAPLANEK, M. *Evangelizovat výchovou a vychovávat evangeliem*. [online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné na WWW: <<http://katechet.cirkev.cz/konference/i-vkk/program/michal-kaplanek-i-vkk/>>.

Oficiální stránky *Neokatechumenátní cesty*. [online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.camminoneocatecumenale.it/new/default.asp?lang=de>>.

OPATRŇÝ, A. *Příprava dospělých na křest*. [online]. [cit. 2012-03-03]. Dostupné na WWW: <http://www.knihovna.net/KNIHA/0055_t.htm>.

Zprávy 08. 11. 2005. *V neděli bude blahořečen také Charles de Foucauld*. 2005.[online]. [cit. 2012-04-03]. Dostupné na WWW: <<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=476>>.

Seznam biblických zkratk

- Jan - Janovo evangelium
- 1 Kor - 1. list Korint'anům
- 2 Kor - 2. list Korint'anům
- Lk - Lukášovo evangelium
- Mk - Markovo evangelium
- Mt - Matoušovo evangelium
- Sk - Skutky apoštolů
- Řím - List Římanům
- Žl - Žalmy

Seznam příloh

- Příloha I. JAN PAVEL II.: *List „OGNIQUALVOLTA“ Mons. Paulu Josefu Cordesovi*
- Příloha II. JAN PAVEL II.: *List „E´PER ME MOTIVO...“ biskupům Evropy shromážděným na Konvivenci ve Vídni*
- Příloha III. JAN PAVEL II.: *„Povolání k mimořádnému misijnímu úsilí ve světě hluboce sekularizovaném“*
- Příloha IV. JAN PAVEL II.: *List jeho eminenci Kard. Jamesi Francisi Staffordovi*
- Příloha V. JAN PAVEL II.: *„Statut, jasná a spolehlivá norma života pro Neokatechumenátní Cestu“*
- Příloha VI. DECRETO 1140/08/AIC-110
- Příloha VII. DECRETO 1436/10/AIC-110
- Příloha VIII. List 1743/11/ACI110
- Příloha IX. DECRETO 1743/11/AIC110

Přílohy

JAN PAVEL II.:

LIST „OGNIQUALVOLTA“ MONS. PAULU JOSEFU CORDESOVI

CTIHODNÉMU BRATRU MONSIGNORU PAULU JOSEFU CORDESOVI POVĚŘENÉMU „AD PERSONAM“ APOŠTOLÁTEM NEOKAECHUMENÁTNÍCH SPOLEČENSTVÍ, VICEPREZIDENTU PAPEŽSKÉ RADY PRO LAIKY

Pokaždé, když Duch Svatý dává vzejít v Církvi novým podnětům k větší věrnosti Evangelium, vykvést novým charizmatům, která tuto skutečnost manifestují, a novým institucím, které je uskutečňují v praxi. Bylo tomu tak po Tridentském koncilu a také po II. vatikánském koncilu.

Mezi skutečnostmi zrozenými z Ducha v dnešní době, figurují neokatechumenátní společenství, dílo iniciované panem K. Argüellem, a paní C. Hernández (Madrid, Španělsko), jejichž vliv na obnovu křesťanského života přivítal již můj předchůdce Pavel VI. jako plod Koncilu: „Kolik radosti a kolik naděje nám dáváte svou přítomností a svou aktivitou... Žít a podněcovat toto oživení je to, co vy nazýváte formou „po křtu“, která bude moci obnovit v dnešních křesťanských komunitách ty účinky zralosti a prohloubení, které se v prvotní Církvi realizovaly od chvíle přípravy na křest.“ (Pavel VI., Neokatechumenátním společenstvím, Generální audience 8. května 1974, v *Notitiae* 95 - 96, 1974, 230).

Také já jsem při mnoha setkáních, které jsem měl jako biskup Říma v římských farnostech s neokatechumenátními společenstvími a jejich pastýři, a také během svých apoštolských cest mezi mnoha národy, konstatoval hojné ovoce osobního obrácení a plodný misijní impulz.

Tato Společenství zviditelňují znamení misijní Církve ve farnostech a „snaží se otevřít cestu k evangelizaci těch, kteří již křesťanský život téměř opustili, tím, že jim nabídnou cestu katechumenátního typu, která prochází všemi těmi fázemi, kterými procházeli katechumeni v prvotní Církvi dříve, než přijali svátost křtu; znovu je přiblíží k Církvi a ke Kristu“ (srov. Katechumenát po křtu v *Notitiae* 96-96, 1974, 229).

Je to ohlašování Evangelia, svědectví v malých společenstvích a eucharistické slavení ve skupinách (srov. Vyhlášení o slavení ve skupinách „Neokatechumenátní Cesty“ v *L'Osservatore Romano*, 24. prosince 1988), které tak umožní svým členům dát se svou službou k dispozici při obnově Církve.

Mnozí bratři v episkopátu uznali ovoce této Cesty. Chci se jen omezit na to, že se zmíním o tehdejšímadridském biskupovi, Mons. Casimiru Morcillovi, v jehož diecézi a pod jehož vedením se zrodila v roce 1964 neokatechumenátní společenství, která přijímal s takovou láskou.

Po více než dvaceti letech života těchto Společenství, která se rozšířila do pěti kontinentů:

- beru-li v úvahu novou vitalitu, která oživuje farnosti, impulz k misijní činnosti a plody obrácení, pramenící z úsilí itinerantů a posláze z působení rodin, které evangelizují v odkřesťanštěných oblastech Evropy a celého světa;

- uvážím-li povolání k řeholnímu životu a k presbyterátu, která se zrodila z této Cesty, a také vznik diecézních seminářů, formujících k presbyterátu pro novou evangelizaci, jakou je např. *Redemptoris Mater* v Římě;
- a po obeznámení se s dokumentací vámi předloženou;

přijímám žádost, se kterou jste se na mne obrátil, a uznávám Neokatechumenátní Cestu jako itinerář katolické formace, jež je platná pro společnost a současnou dobu.

Přeji si, aby bratří v biskupské službě ocenili a napomáhali – společně se svými presbytery – tomuto dílu pro novou evangelizaci, aby se uskutečňovalo podle linií navržených iniciátory, v duchu služby místnímu ordináři a v jednotě s ním, a v kontextu jednoty partikulární Církve s Církví univerzální.

Jako důkaz tohoto přání uděluji vám a všem těm, kteří patří do neokatechumenátních společenství, své Apoštolské Požehnání.

Ve Vatikánu, dne 30. srpna 1990, ve XII. roce Pontifikátu

IOANNES PAULUS PP. II.

JAN PAVEL II.:

**LIST „E PER ME MOTIVO...“ BISKUPŮM EVROPY
SHROMÁŽDĚNÝM NA KONVIVENCI VE VÍDNI**

Vážený spolubratři v episkopátu, milovaní bratři a sestry!

Je to pro mě důvod velkého potěšení, když se dozvídám, že několik málo let po mé výzvě k nové evangelizaci Evropy jste se sešli ve Vídni, abyste společně uvažovali o plodech misijní aktivity, kterou kněží itineranti a rodiny Neokatechumenátní Cesty konají s velkodušným nadšením a velkou horlivostí pro Evangelium.

U příležitosti zahájení činnosti zvláštního Shromáždění pro Evropu, dne 5. června 1990, jsem s lítostí zjistil, že na tomto našem kontinentu se mnozí přivykli považovat za realitu „jakoby Bůh neexistoval“. V takové perspektivě – jsem podotkl – že člověk se „stává zdrojem morálního zákona, a pouze takový zákon, který si člověk dává sobě, stanovuje míru jeho svědomí a chování“ (*Insegnamenti*, díl XIII, 1, 1990, str. 1517 a násl.). Na druhé straně nelze popřít, že Duch Svätý prostřednictvím II. vatikánského koncilu vzbudil účinné nástroje – a mezi nimi také Neokatechumenátní Cestu – aby odpovídal na otázky současného člověka. Po mnoha letech jsem se rozhodl, ve světle dosažených výsledků, písemnou formou povzbudit tuto zkušenost se zřetelem na novou evangelizaci, a přeji si, aby jí bylo napomáháno a aby byla oceněna bratry v episkopátu (srov. List z 30. srpna 1990.)

Mnozí z vás jsou přímými svědky těchto výsledků a také prvními představiteli, kteří nabídli pomoc při šíření této nové církevní skutečnosti. A proto je vaše dnešní reflexe obzvláště důležitá, stejně jako ta na loňském setkání biskupů amerického kontinentu v Santo Domingu.

Neokatechumenátní Cesta, na které dospívají itineranti a misionářské rodiny, může odpovědět na výzvy sekularizace, na šíření sekt a na nedostatek povolání. Zamyšlení nad Božím Slovem a účast na Eucharistii umožňují postupné uvedení do svatých Tajemství, tvoří živé buňky Církve, obnovují vitalitu farnosti prostřednictvím dospělých křesťanů schopných svědčit o pravdě s radikálně prožívanou vírou.

Tato Cesta se jeví obzvláště vhodná k tomu, aby přispívala v odkřesťanštěných oblastech k nezbytné „reimplantatio Ecclesiae“ tím, že povede člověka v jeho morálním vystupování k poslušnosti ke zjevené pravdě a znovu vybuduje tutěž sociální tkáň, zničenou chybějícím poznáním Boha a jeho lásky. A v některých regionech již vznikají buňky misionářských rodin, které mohou být Kristovým světlem a životním příkladem.

Ale taková mise by nebyla možná bez presbyterů připravených k doprovázení a podporování tohoto díla pro novou evangelizaci svou kněžskou službou. Jsem vděčný Pánu, že dal povstat četným povoláním, a tedy založení diecézních misijních seminářů v různých zemích Evropy, nazvaných sladkým jménem Panny Marie „Redemptoris Mater“.

Pod její mateřskou ochranu a její mocnou inspiraci svěřuji také vaše setkání, které vám poskytne další podnět a odvalu ve vašem apoštolském úsilí pro současného člověka, který potřebuje vedení Pastýřů a svědků, kteří byli jimi posláni, aby poznal Boha, vzýval jeho jméno a došel spásy.

Světlo Zmrtnýchvstalého Pána, které jsme slavnostním způsobem slavili při Velikonoční Vigílii, ať ve vás nadále září a pomáhá vám ve vašem poslání ve službě Církvi a celému lidstvu.

Z Vatikánu, 12. dubna 1993

GIOVANNI PAOLO II.

JAN PAVEL II.:

„POVOLÁNÍ K MIMOŘÁDNÉMU MISIJNÍMU ÚSILÍ VE SVĚTĚ HLUBOCE SEKULARIZOVNÉM“

PROMLUVA K INICIÁTORŮM NEOKATECHUMENÁTNÍ CESTY A KE KATECHETISTŮM ITINERANTŮM, V NÍŽ SVATÝ OTEC VYZÝVÁ K ZAPOČETÍ VYPRACOVÁNÍ STATUTU CESTY (24. LEDNA 1997)

Drazí bratři a sestry!

1. Buďte vítáni v papežově domě! Vroucně zdravím vás, milí itineranti laici a kněží, spolu s vašimi zodpovědnými, iniciátory Neokatechumenátní Cesty. Vaše dnešní návštěva je pro mne velkým potěšením.

Vím, že přicházíte přímo ze setkání, které jste měli na hoře Sinaj a na březích Rudého moře. Z různých důvodů to byl pro vás historický okamžik. Pro vaše duchovní setkání jste si vybrali místo, které je velmi významné v dějinách spásy, místo, které je zvláště vhodné pro naslouchání a pro meditaci nad Božím slovem a pro lepší pochopení plánu, který má s vámi Pán.

Chtěli jste tímto způsobem připomenout třicet let existence Cesty. Jak velkou cestu jste prošli s pomocí Pána! Cesta zažila v těchto letech skutečně obdivuhodný vývoj a rozšíření v Církvi. Začínala v chudinské čtvrti v Madridu podobně jako evangelijní hořčičné zrnko a vyrostla během třiceti let ve velký strom, který se dnes rozprostírá ve více než stech zemích světa a je významným způsobem přítomna i uprostřed Katolické církve východního obřadu.

2. Jako každé výročí, i to vaše, viděno ve světle víry, se stává příležitostí pro vzdání chvály a poděkování za hojnost darů, které vám Pán udělil během těchto let a prostřednictvím vás i celé Církvi. Pro mnohé se neokatechumenátní zkušenost stala cestou obrácení a dozrávání ve víře skrze znovuzrození křtu jako opravdového pramene života a Eucharistie jako vrcholného momentu v existenci křesťana: znovuzrozením Božího slova, které lámané v bratrském společenství se stává světlem a vůdcem života; znovuzrozením Církve jako autentického misijního společenství.

Kolik chlapců a děvčat díky Cestě objevilo také své kněžské a řeholní povolání! Vaše dnešní návštěva nabízí vhodnou příležitost také mě, abych se připojil k vaší písni chval a díky za „veliké věci“ (*magnalia*), které Bůh koná ve zkušenosti Cesty.

3. Svou historii píše v kontextu rozkvětu církevních hnutí a seskupení, která vytváří jeden z nejkrásnějších plodů duchovní obnovy, započaté II. vatikánským koncilem. Tento rozkvět byl a doposud je velkým darem Ducha Svatého a zářivým znakem naděje na prahu Třetího Milénia. Jak Pastýři, tak i věrní laici musí umět přijímat tento dar s vděčností, ale také se smyslem pro zodpovědnost, a mít na zřeteli, že „v Církvi jak aspekt institucionální, tak i charizmatický, jak hierarchie tak i sdružení a hnutí věřících spoluexistují a společně směřují k životu, k obnově, k posvěcování, i když různými způsoby“ (Účastníkům Mezinárodního kolokvia o církevních hnutích: *Insegnamenti* sv. X/1, 1987, 478).

V dnešním světě, hluboce sekularizovaném, se stává nová evangelizace jednou ze základních výzev. Církevní hnutí, charakteristická právě svým misijním nadšením, jsou

povolána ke speciálnímu angažování se v duchu jednoty a spolupráce. V Encyklice *Redemptoris missio* jsem na toto téma napsal: „Jestliže se pokorně zařadí do života místní Církve a budou srdečně přijata biskupy a kněžími do diecézních a farních struktur, vytvoří tato hnutí v pravém slova smyslu skutečný Boží dar pro novou evangelizaci a misijní práci. Doporučuji tedy je propagovat a využívat, především mezi mládeží, aby přispěla opět k novému rozmachu křesťanského života a k evangelizaci“ (č. 72).

Proto jsem si rok 1998, který je v rámci příprav na Velké Jubileum zasvěcen Duchu Svatému, přál společné svědectví všech církevních hnutí pod vedením Papežské rady pro laiky. Bude to moment jednoty a obnoveného úsilí ke službě poslání Církve. Jsem si jistý, že nebudete na tomto významném setkání chybět.

4. Neokatechumenátní Cesta dovršuje třicet let života: řekl bych, že to je věk jisté zralosti. Vaše setkání na Sinaji před vámi otevřelo, v určitém smyslu, novou etapu. Správně jste se pokusili nasměrovat pohled v duchu víry nejen na uplynulé, ale také na to, co přijde, a hledali jste jaké záměry má Bůh pro Cestu v tomto historickém momentu. Pán dal do vašich rukou drahocenný poklad. Jak jej v plnosti prožívat? Jak jej rozvíjet? Jak se o něj ještě lépe podělit s druhými? Jak jej chránit před různým současným nebo budoucím nebezpečím? To jsou některé otázky, které jste si položili jako zodpovědní za Cestu nebo jako itineranti první hodiny.

Abyste našli odpovědi na tyto otázky, započali jste v duchu modlitby a hluboké reflexe na Sinaji proces vypracování Statutu Cesty. Je to velmi důležitý krok, který otevírá cestu k jejímu formálnímu právnímu uznání ze strany Církve, který vám dá další záruku autenticity vašeho charizmatu. Jak víme, „posouzení jejich pravosti (těchto charizmat) a jejich řádného používání náleží církevním představeným; jim zvláště přísluší nezhášet oheň Ducha, ale všechno zkoumat a držet se toho, co je dobré“ (*Lumen Gentium*, 12). Povzbuzuji vás, abyste pokračovali v započatém díle pod vedením Papežské rady pro laiky a především jejího sekretáře Mons. Stanislaw Rylka, který je zde s vámi. Na této cestě vás doprovázím svou zvláštní modlitbou.

Na závěr bych chtěl předat některým sestrám kříž, jako znak jejich věrnosti Církvi a jejich úplného odevzdání se poslání evangelizace. Pán Ježíš ať je vašim potěšením a oporou v obtížných situacích. Nejsvětější Panna, Matka Církve, ať je pro vás příkladem a vede vás za všech okolností.

S tímto přáním vám zde přítomným i všem, kteří se angažují v Neokatechumenátní Cestě, uděluji své srdečné požehnání.

(L'Osservatore Romano, 25. ledna 1997)

JAN PAVEL II.:
LIST JEHO EMINENCI KARD. JAMESI FRANCISI
STAFFORDOVI

CTIHODNÉMU BRATRU JAMESI FRANCISI KARD. STAFFORDOVI
PREZIDENTU PAPEŽSKÉ RADY PRO LAIKY

1. Uplynuly téměř již čtyři roky od toho památného 24. ledna 1997, kdy jsem měl možnost setkat se s iniciátory Neokatechumenátní Cesty a spolu s nimi i s mnoha zodpovědnými za společenství Cesty rozptýlená po celém světě. Při té příležitosti, kdy jsem se s nimi sjednotil v modlitbě chval a díky Pána za drahocenné ovoce, které přinesla Cesta za třicet let své existence, jsem neopomněl podtrhnout důležitost několika nezbytných skutečností, od nichž závisí samotná existence Cesty. Mezi ně patří vypracování přesné statutární normy se zřetelem na její formální právní uznání (srov. „L'Osservatore Romano“ 25. ledna 1997 str. 4). Otevírala se tak nová fáze, rozhodující pro budoucnost této církevní skutečnosti.

2. Již v Apoštolské Exhortaci *Christifideles laici*, (30. prosince 1988) jsem připomenul, že „žádné charizma nedispensuje od zpětné vazby a podřízenosti vůči pastýřům Církve“ (č. 24), a odvolával jsem se v této souvislosti na dogmatickou Konstituci *Lumen Gentium*: „Posouzení jejich pravosti (tedy charizmat) a řádného používání náleží církevním představeným; jim zvláště přísluší nezhášet oheň Ducha, ale všechno zkoumat a drže se toho, co je dobré (srov. 1 Sol 5,12.19-21)“ (čl. 12). Toto je podmínka, aby charizmata, ve své různorodosti a komplementárnosti, mohla přispívat k obecnému dobru (srov. *Christifideles laici*, 24).

Není to tedy lehký proces, rozpoznat a přijmout charizmata. Vyžaduje to důkladné rozlišování Boží vůle, které musí být provázeno neustálou modlitbou, aby se srdce v poslušnosti otevřelo hlasu Ducha v církevním společenství. Vrcholem tohoto procesu je oficiální akt uznání a schválení Statutu jako jasné a spolehlivé normy života. Je to chvíle, kterou zainteresovaná církevní společenství prožijí vždy s velkou radostí a s živou vděčností ve vztahu k Bohu a k Církvi. Nový výchozí bod, on je skutečně viditelným znamením zralé církevní identity (srov. *Christifideles laici*, 30).

3. Víím, s jakou horlivostí a pastoračním zaujetím se Papežská rada pro laiky snažila a snaží provázet Neokatechumenátní Cestu v této rozhodující etapě jejího života, jakou je vypracování Statutu. Svěřil jsem tento citlivý úkol, pane kardinále, této Papežské radě pro laiky, z důvodu autority, která jí náleží, na základě platných kanonických norem, jako i pro její osobitou zkušenost, kterou má v těchto věcech. Právě na tom se zakládá naděje na šťastný výsledek procesu, jehož závěrečná fáze již začala.

Jestliže vyjadřuji Papežské radě pro laiky svoje srdečné ocenění a uznání za serióznost a úsilí v plnění jí přiděleném úkolu, potvrzuji tím její kompetenci při schvalování statutárních norem, jakmile budou patřičně připraveny, a pověřuji ji, aby pokračovala v doprovázení Cesty i v budoucnosti. Jsem si jist, že v plnění tohoto svého mandátu Papežská rada pro laiky bude moci počítat se spoluprací a duchem synovské poslušnosti Neokatechumenátní Cesty.

Svěřuji Pánu, na přímluvu Marie, Matky Církve, činnost Dikasteria, kterému předsedáte, a ze srdce uděluji Vám, ctihodný Bratře, i Vaším spolupracovníkům a spolupracovnicím, své srdečné požehnání.

Ve Vatikánu, 5. dubna 2001.

JAN PAVEL II.:
„STATUT, JASNÁ A SPOLEHLIVÁ NORMA ŽIVOTA PRO
NEOKATECHUMENÁTNÍ CESTU“

PROMLUVA JANA PAVLA II. KE KATECHISTŮM A PRESBYTERŮM
NEOKATECHUMENÁTNÍCH SPOLEČENSTVÍ, PŘIJATÝCH NA AUDIENCI
V SOBOTNÍ RÁNO DNE 21. ZÁŘÍ 2002, NANÁDVOŘÍ PAPEŽSKÉHO PALÁCE
V CASTEL GANDOLFO.

Promluva Svatého Otce

1. S velkým potěšením přijímám vás, drazí katechisté a presbyteři Neokatechumenátní Cesty, kteří jste se dnes tady sešli, abyste se setkali s papežem.

Srdečně zdravím a vítám každého jednoho z vás a ve vás zdravím celou Neokatechumenátní Cestu, tuto církevní skutečnost, která je rozšířena již v mnoha zemích a doceněna nemalým počtem Pastýřů. Děkuji za srdečná slova panu Kiku Argüellovi, jenž je spolu se slečnou Carmen Hernández iniciátorem Cesty. On svými slovy nejenže vyjádřil vaši věrnou náklonnost k Petrovu Stolci, ale také dosvědčil vaši společnou lásku k Církvi.

2. Jak neděkovat Pánu za plody přinesené Neokatechumenátní Cestou za více než třicet let její existence. V sekularizované společnosti jakou je ta naše, ve které se rozšiřuje náboženská lhostejnost a mnoho lidí žije, jakoby Bůh nebyl, je mnoho těch, kteří potřebují znovu objevit svátosti křesťanské iniciace; zvláště tu, kterou je svátost Křtu.

Cesta je bezpochyby jednou z prozřetelných odpovědí na tuto naléhavou potřebu. Pohleďme na vaše společenství: kolik opětovných objevení krásy a velikosti přijatého křestního povolání! Kolik velkomyslnosti a nadšení v hlásání Evangelia Ježíše Krista, zvláště těm nejbližším! Kolik povolání ke kněžství a zasvěcenému životu vzešlých díky tomuto itineráři křesťanské formace!

3. Mám živě v paměti naše poslední setkání, které se uskutečnilo v lednu 1997, ihned po vašem setkání nedaleko hory Sinaj, kde jste si připomněli třicet let života Neokatechumenátní Cesty.

Tehdy jsem řekl, že vypracování Statutu Cesty „je velmi důležitým krokem, který otevírá cestu k jejímu formálnímu právnímu uznání ze strany Církve, který vám dá další záruku autenticity vašeho charizmatu“ (*Insegnamenti*, svazek XX/1, str. 143).

Naše dnešní setkání vyjadřuje radost z nedávného schválení Statutu Neokatechumenátní Cesty Svatým Stolcem. Mám radost, že tento proces, započatý před více než pěti lety, byl dovršen díky intenzivní práci při konzultacích, reflexích a dialozích. Myslím teď na kardinála Jamese Francise Stafforda, kterému toužím vyjádřit svoje poděkování za úsilí a starostlivost, se kterou Papežská rada pro laiky doprovázela v tomto procesu mezinárodní Tým zodpovědný za Cestu.

4. Toužím podtrhnout důležitost právě schváleného Statutu pro současný a budoucí život Neokatechumenátní Cesty. Vskutku, tato norma především znovu zdůrazňuje církevní povahu Neokatechumenátní Cesty, která, jak jsem už měl možnost říci před několika lety, tvoří „itinerář katolické formace, jež je platná pro společnost a současnou dobu“ (AAS 82 [1990] 1515).

Statut Neokatechumenátní Cesty kromě toho popisuje podstatné aspekty tohoto itineráře, určeného jak věřícím, kteří ve svých farních společenstvích touží oživit svoji víru, tak i těm dospělým, kteří se připravují na přijetí svátosti křtu. Statut však především stanoví základní úlohy různých osob, které mají zvláštní zodpovědnost za vedení tohoto formačního itineráře uvnitř neokatechumenátních společenství, tedy: presbyterů, katechistů, rodin na misiích a zodpovědných týmů na každé úrovni. Tímto způsobem musí Statut stanovit pro Neokatechumenátní Cestu „jasné a spolehlivé pravidlo života“ (*List J. E. Kard. Jamesi F. Staffordovi*, 5. dubna 2001), základní orientační bod, aby tento proces formace, jehož cílem je přivést věřící k dospělé víře, mohl být realizován způsobem slučitelným s učením a řádem Církve.

5. Schválení Statutu otevírá novou etapu v životě Cesty. Církev od vás však nyní očekává ještě silnější a velkodušnější úsilí v nové evangelizaci a ve službě místním Církvím a farnostem. Proto vy, presbyteri a katechisté Cesty, máte zodpovědnost za věrné uskutečňování Statutu ve všech jeho aspektech, aby se tak stal pravým kvasem pro nový misionářský zápal.

Statut je také důležitou pomocí pro všechny pastýře Církve, zejména pro diecézní biskupy, kterým je od Pána svěřena pastorační péče a zvláště křesťanská iniciace osob v diecézi. „V jejich otcovském a bdělém doprovázení neokatechumenátních společenství“ (*Dekret Papežské rady pro laiky*, 29. června 2002) budou moci diecézní ordináři ve Statutu najít základní principy realizace Neokatechumenátní Cesty ve věrnosti k jejímu původnímu projektu.

Toužím obrátit se zvláště na vás, kněze, kteří jste zapojeni do služby neokatechumenátním společenstvím. Nikdy nezapomínejte na to, že jako služebníci Kristovi máte nenahraditelnou úlohu posvěcování, vyučování a pastoračního vedení těch, kteří procházejí itinerářem Cesty. Služte s láskou a velkomyslností společenstvím, která vám byla svěřena!

6. Drazí bratři a sestry, schválením Statutu Neokatechumenátní Cesty se šťastně dospělo k definování její podstatné církevní konfigurace. Děkujeme za to společně Pánu.

Nyní přísluší kompetentním dikasteriím Svatého Stolce zkoumat Katechetické direktorium a celou katechetickou a také liturgickou praxi samotné Cesty.

Jsem si jistý, že její členové budou podporovat s velkou ochotou pokyny, které dostanou od tak spolehlivých pramenů.

Se živou pozorností pokračuji ve sledování vašeho díla v Církvi a ve svých modlitbách vás všechny svěřuji Nejsvětější Panně Marii, Hvězdě Nové Evangelizace, a uděluji vám ze srdce Apoštolské požehnání.

(L'Osservatore Romano, 22. září 2002, str. 7).

PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS

1140/08/AIC-110

DECRETO

Il Cammino Neocatecumenale ebbe inizio nel 1964 fra i baraccati di Palomeras Altas, a Madrid, per opera del signor Francisco José (Kiko) Gómez Argüello e della signorina Carmen Hernández che, su domanda di quegli stessi poveri con i quali vivevano, cominciarono ad annunciare loro il Vangelo di Gesù Cristo. Con il passare del tempo questo kérygma si concretizzò in una sintesi catechetica fondata sul tripode “Parola di Dio-Liturgia-Comunità” e finalizzata a condurre le persone alla comunione fraterna e a una fede matura.

Questo nuovo itinerario di iniziazione cristiana, nato nel solco del rinnovamento suscitato dal Concilio Ecumenico Vaticano II, incontrò il vivo interesse dell’allora arcivescovo di Madrid, Sua Eccellenza monsignor Casimiro Mordilo, che incoraggiò gli iniziatori del Cammino a portarlo nelle parrocchie che lo richiedessero. Esso si diffuse così gradualmente nell’arcidiocesi di Madrid e in altre diocesi spagnole.

Nel 1968 gli iniziatori del Cammino Neocatecumenale giunsero a Roma e si stabilirono nel Borghetto Latino. Con il consenso di Sua Eminenza il cardinale Angelo Dell’Acqua, all’epoca Vicario Generale di Sua Santità per la Città di Roma e Distretto, si cominciò la prima catechesi nella parrocchia di Nostra Signora del Santissimo Sacramento e Santi Martiri Canadesi. A partire da quella data il Cammino si è andato via via diffondendo in diocesi di tutto il mondo.

Il Cammino Neocatecumenale è un itinerario di formazione cattolica che «è al servizio del Vescovo come una delle modalità di attuazione diocesana dell’iniziazione cristiana e dell’educazione permanente della fede» (Statuto, art. 1 § 2). Esso è dotato di personalità giuridica pubblica (cfr. Decreto del Pontificio Consiglio per i Laici del 28 ottobre 2004).

Il Cammino Neocatecumenale-vissuto in seno alle parrocchie, in piccole comunità costituite da persone di diversa età e condizione sociale - si attua secondo le linee proposte dagli iniziatori, contenute nello Statuto e nei volumi intitolati Orientamenti alle Équipes di Catechisti (cfr. Statuto, art. 2, 2°); ha lo scopo ultimo di portare gradualmente i fedeli all’intimità con Gesù Cristo e di renderli soggetti attivi nella Chiesa e testimoni credibili della Buona Novella del Salvatore; promuove la missione ad gentes non solo nei Paesi di missione, ma anche in quelli di antica tradizione cristiana oggi purtroppo profondamente secolarizzati; è uno strumento per l’iniziazione cristiana degli adulti che si preparano a ricevere il Battesimo secondo le norme contenute nell’ Ordo Initiationis Christianae Adultorum (Sacra Congregazione per il Culto Divino, 6 gennaio 1972).

A più riprese e in diversi modi il servo di Dio Giovanni Paolo II ebbe a sottolineare l’abbondanza di frutti di radicalismo evangelico e di straordinario slancio missionario che il Cammino Neocatecumenale porta nella vita dei fedeli laici, nelle famiglie, nelle comunità parrocchiali, e la ricchezza di vocazioni che esso suscita al sacerdozio e alla

**PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS**

vita religiosa, rivelandosi «itinerario di formazione cattolica, valida per la società e per i tempi odierni» (AAS 82 [1990] 1513-1515).

A sua volta, il Santo Padre Benedetto XVI, rivolgendosi ai membri del Cammino Neocatecumenale il 12 gennaio 2006, ha affermato: «La vostra azione apostolica intende collocarsi nel cuore della Chiesa, in totale sintonia con le sue direttive e in comunione con le Chiese particolari in cui andrete ad operare, valorizzando appieno la ricchezza dei carismi che il Signore ha suscitato attraverso gli iniziatori del Cammino» (Insegnamenti di Benedetto XVI II, 1 [2006], 58-59).

Pertanto:

Trascorso il quinquennio di approvazione “ad experimentum” dello Statuto del Cammino Neocatecumenale (cfr. Decreto del Pontificio Consiglio per i Laici del 29 giugno 2002);

Tenuto conto del prezioso contributo - attestato da numerosi vescovi - che il Cammino continua ad apportare all’opera della nuova evangelizzazione, mediante una prassi accolta e valorizzata nei suoi ormai quarant’anni di vita in molte Chiese particolari;

Vista l’istanza inoltrata a questo Dicastero dal signor Francisco José (Kiko) Gómez Argüello, dalla signorina Carmen Hernández e da don Mario Pezzi, membri dell’Equipe responsabile internazionale del Cammino Neocatecumenale, per sollecitare l’approvazione definitiva del suddetto Statuto;

Accogliendo favorevolmente i cambiamenti apportati alla stesura dello Statuto;

Visti gli articoli 131 e 133, § 1 e § 2, della costituzione apostolica Pastor Bonus sulla Curia Romana, il Pontificio Consiglio per i Laici

DECRETA

l’approvazione definitiva dello Statuto del Cammino Neocatecumenale debitamente autenticato dal Dicastero e depositato in copia nei suoi archivi. Ciò nella fiducia che queste norme statutarie costituiscano linee guida ferme e sicure per la vita del Cammino e che esse siano di aiuto ai Pastori nel loro paterno e vigile accompagnamento delle comunità neocatecumenali nelle Chiese particolari.

Dato in Vaticano l’11 maggio 2008, solennità di Pentecoste.

+ *Dr. Clemens*
☒ Josef Clemens
Segretario

St. Card. Rylko
Stanisław Card. Rylko
Presidente

PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS

1436/10/AIC-110

DECRETO

Con decreto dell' 11 maggio 2008. il Pontificio Consiglio per i Laici ebbe ad approvare in modo definitivo lo Statuto del Cammino Neocatecumenale.

Il Cammino Neocatecumenale si attua secondo le linee proposte dagli iniziatori, contenute nello Statuto e nei tredici volumi che portano il titolo di Direttorio catechetico del Cammino Neocatecumenale (cfr. Statuto, art. 2, 2°). Essi sono:

- Vol. 1 : Fase di conversione o catechesi iniziali.
- Vol. 2: Primo scrutinio.
- Vol. 3: Convivenza: “Shemà”.
- Vol. 4: Secondo scrutinio.
- Vol. 5: Iniziazione alla preghiera.
- Vol. 6: "Traditio”.
- Vol. 7: “Re-Traditio”.
- Vol. 8: “Redditio”.
- Vol. 9: "Padre Nostro - 1a parte”.
- Vol. 10: “Padre Nostro - 2a parte”.
- Vol. 11 : “Padre Nostro - Conclusione”.
- Vol. 12: “Elezione - 1a parte”.
- Vol. 13: “Elezione - Parte intermedia e finale”.

I suddetti volumi del Direttorio catechetico sono stati rivisti dalla Congregazione per la Dottrina della Fede dal 1997 fino al 2003 e opportunamente corredati con riferimenti al Catechismo della Chiesa Cattolica inerenti le tematiche affrontate in ogni catechesi.

Recentemente, la Congregazione per la Dottrina della Fede, dopo aver ulteriormente esaminato i risultati del suddetto studio, al fine di dare maggior sicurezza all'attuazione del Cammino Neocatecumenale, nonché di offrire garanzie dottrinali a tutti i pastori della Chiesa, ha ritenuto opportuno consegnare al Pontificio Consiglio per i Laici - in quanto Dicastero che segue questa realtà ecclesiale - l'incarico di dare un'apposita approvazione ai volumi del Direttorio catechetico del Cammino Neocatecumenale (cfr. Lettera del 20 novembre 2010. Prot. N. 36/75 - 33843).

PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS

Pertanto :

Visti gli articoli 131 e 133. § 1 e § 2. della Costituzione apostolica Pastor Bonus sulla Curia Romana e l'art. 2, 2° dello Statuto del Cammino Neocatecumenale, il Pontificio Consiglio per i Laici, dopo aver debitamente consultato la Congregazione per la Dottrina della Fede, approva la pubblicazione del Directorio catechetico come sussidio valido e vincolante per le catechesi del Cammino Neocatecumenale. I volumi del Directorio catechetico sono debitamente autenticati dal Pontificio Consiglio per i Laici e depositati in copia presso i suoi archivi.

Dato in Vaticano il 26 dicembre 2010. festa della Santa Famiglia di Gesù, Maria e Giuseppe.

+ *Dr. Clemens*
Josef Clemens
Segretario

St. Card. Rylko
Stanislaw Card. Rylko
Presidente

Příloha VIII.

**PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS**

Vaticano, 8 gennaio 2012

1743/11/AIC110

Egregio Dottore,

qui compiegato mi prego di farle pervenire il decreto del Pontificio Consiglio per i Laici, con data odierna, con il quale questo Dicastero concede l'approvazione a quelle celebrazioni contenute nel Directorio Catechetico del Cammino Neocatecumenale che non risultano per loro natura già nominate dai Libri liturgici della Chiesa.

Con questa disposizione si conclude il percorso di definizione dell'assetto istituzionale del Cammino Neocatecumenale, giacché gli Statuti del Cammino sono stati approvati in modo definitivo dal Pontificio Consiglio per i Laici con decreto dell'11 maggio 2008 e, successivamente, questo Dicastero, con decreto del 26 dicembre 2010 diede l'approvazione alla pubblicazione del Directorio catechetico del Cammino Neocatecumenale.

Sono certo che l'esito di questo itinerario potrà contribuire a dare maggiore stabilità e sicurezza all'attuazione del Cammino Neocatecumenale nelle Chiese particolari, a beneficio della nuova evangelizzazione alla quale il Santo Padre Benedetto XVI sollecita tutti i componenti della Chiesa.

Auspicio che il nuovo anno porti preziosi frutti apostolici e spirituali al Cammino Neocatecumenale, Le porgo volentieri cordiali saluti in Cristo

Stanisław Card. Rylko
Presidente

Egr. Dott. Kiko ARGÜELLO

Adresse Postale - Postai Address 00120
CITTÀ DEL VATICANO e-mail:
pcpl@laity.va www.laici.va

Bureaux - Offices PIAZZA S. CALISTO, 16 -
ROMA 00153 Tel. 06698.69300 FAX 06
698.87214

Příloha IX.

PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS

1743/11/AIC110

DECRETO

Con decreto dell' 11 maggio 2008, il Pontificio Consiglio per i Laici ebbe ad approvare in modo definitivo lo Statuto del Cammino Neocatecumenale e, successivamente, dopo aver debitamente consultato la Congregazione per la Dottrina della Fede, con decreto del 26 dicembre 2010, diede la sua approvazione alla pubblicazione del Direttorio catechetico come sussidio valido e vincolante per le catechesi del Cammino Neocatecumenale.

Ora, visti gli articoli 131 e 133, § 1 e § 2, della Costituzione apostolica Pastor Bonus sulla Curia Romana, il Pontificio Consiglio per i Laici, avuto il parere favorevole della Congregazione per il Culto Divino e la Disciplina dei Sacramenti, concede l'approvazione a quelle celebrazioni contenute nel Direttorio Catechetico del Cammino Neocatecumenale che non risultano per loro natura già nominate dai Libri liturgici della Chiesa.

Dato in Vaticano l'8 gennaio 2012, festa del Battesimo del Signore

+ *In. Clemens*

Josef Clemens
Segretario

St. Card. Rylko

Stanislaw Card. Rylko
Presidente

Abstrakt

BERNARDOVA, A. Neokatechumenátní Cesta jako perspektiva nové evangelizace. České Budějovice 2012. Bakalářská práce. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích. Teologická fakulta. Katedra církevních dějin. Vedoucí práce V. Kročil.

Klíčová slova: Neokatechumenátní Cesta, nová evangelizace, Druhý vatikánský koncil, katechumenát, neokatechumenát, Boží Slovo, Liturgie, Společenství, církev, farnost, katecheze, laický apoštolát, Redemptoris Mater.

Práce se zabývá Neokatechumenátní Cestou jako perspektivou nové evangelizace.

Úvodní část uvádí do souvislostí kritické zhodnocení současné společnosti a Druhý vatikánský koncil reagující na tento stav znovuzavedením katechumenátu. Následuje představení Neokatechumenátní Cesty, legislativní procesy spojené s jejím uznáním ze strany církve a seznámení s jednotlivými etapami duchovní cesty. Další část pojednává o Božím Slovu, Liturgii a Společenství. Závěrečná část práce je věnována plodům této duchovní cesty, laickému apoštolátu, povolání k zasvěcenému životu a seminářům Redemptoris Mater.

Abstract

The Neocatechumenal Way as the perspective of New Evangelization process.

Key words: Neocatechumenal Way, New Evangelization, Second Vatican Council, catechumenate, neocatechumenate, the word of God, Liturgy, Christian community, catechesis, the Catholic Church, parish, laity apostolate, Redemptoris Mater.

The thesis presents the Neocatechumenal Way as the perspective of New Evangelization process.

Introduction part puts into context critical evaluation of contemporary society and the Second Vatican Council, responding to this situation by reintroducing of the catechumenate. Then follows presentation of the Neocatechumenal Way, legislative processes connected with its approval by the Catholic Church and description of individual phases of the spiritual way. Next part deals with the word of God, Liturgy and Christian community. The final part of the thesis is focused on the laity apostolate, vocation to the consecrated life and the Redemptoris Mater seminaries, as the “fruits” of this spiritual way.